

B 13

Bagi Aranka
BRÓSZ

avagy tiltó táblák művirággal

VÍCIJÁTÉK

Accordia Kiadó

Bagi Aranka

BRÓSZ

avagy tiltó táblák művirággal

(kétfelvonásos vígjáték)

*Városom, Hasinbaruka
olvasóinak*

szeretettel

Hasinbaruka, 2000. szept. 12-én

Bagi Aranka

ACCORDIA KIADÓ
Budapest, 2000

© Rajkai Zsomborné Bagi Aranka, 2000

SZEREPLŐK

Brósz Barna	<i>a szálló gondnoka</i>
Sárika	<i>Brósz felesége, nyugdíjas</i>
Andris	<i>Brószék fia, technikus</i>
Ferenc	<i>művezető</i>
Jutka	<i>Ferenc felesége, veszélyeztetett terhes</i>
Sándor	<i>szakmunkás</i>
Ibi	<i>Sándor felesége (fiatal házaspár)</i>
Miklós	<i>szakmunkás</i>
Gyöngyi	<i>Miklós felesége, két gyermek anyja</i>
Misi	<i>Miklósék fia, középiskolás</i>
Gábor	<i>kezdő mérnök</i>
Kata	<i>Gábor felesége, tanár</i>
Karlotta	<i>tolmács, vőlegény</i>
Alajos	<i>osztályvezető, részeges agglegény</i>
Melák Flórián	<i>segédmunkás, vándormadár</i>
Marika	<i>laboráns, könnyűvérű</i>
Gagyiné, Etelka	<i>takarítónő, nagyszájú</i>
Tarcali bácsi	<i>portás, nyugdíjas</i>
Renzo, Pietro	<i>olasz vendégmunkások</i>
1. utcanő	
2. utcanő	
Vezérigazgató	
1. rendőr	
2. rendőr	

A cselekmény az 1970-es években játszódik egy hatalmas vállalat egyik vidéki gyáregységének munkásszállóján, ahol csak házaspárok és egyedülállók lakhatnak.

ELSŐ FELVONÁS

Mind a két felvonás cselekménye a hallban játszódik. Feltűnő helyen a következő felirat függ:

MAGYARORSZÁGI NAGYVÁLLALAT
VIDÉKI GYÁREGYSÉG
MUNKÁSSZÁLLÓ

A nézőtérrel szemben a földszinti és az első emeleti szobák ajtaja látható. Fönt (balról jobbra) Gáborék, Miklósék ajtaja, aztán a konyha, majd Ferencék ajtaja van. Lent (szintén balról jobbra) Alajos, Melák, Karlotta, Marika és Sándorék laknak egy-egy szobában. Az emeletre Sándorék szobája mellett vezet a lépcső. A nézőtérrel szemben, a színpad bal oldalán, a földszinten a bejárati ajtó és a portásfülke van, a jobb oldalon Brószék lakásának ajtaja. A hall összehatása meghökkentő: az épület a lehető legmodernebb, a diszítés azonban giccses holmik és tiltó táblák ízléstelen keveréke.

*Tavaszi vasárnap van, kora reggel. A szállóban csend honol. Csak a portásfülkében ég egy lámpa. A pult mögötti széken az öreg Tarcali szundikál. Hamarosan felriad. Ijedten néz a bejárat melletti, üres székre. Megnyugszik. Aztán Brószék ajtajához oson, hallgatózik. Visszabaktat a pult mögé, szunyókál tovább.
(Gáborék szobájából horkolás, majd vitatkozás hallatszik.)*

KATA: Gábor, kelj fel! (Gábor tovább horkol.) Kelj már fel!
GÁBOR: Mit akarsz?
KATA: Szükségem van az írógépre.
GÁBOR: Hol van?

KATA: Az ágyneműtartódban.
 GÁBOR: Már ezt is dugdosni kell?
 KATA: A kopogása miatt nem tűri.
 GÁBOR: Miért nem teszel alá kispárnát?
 KATA: Jó, jó, teszek, csak kelj már fel!
 GÁBOR: Miért nem a te ágyneműtartódba tetted?
 KATA: Mert oda a televíziót dugtuk.
 GÁBOR: Megörjítesz!
 KATA: Te is, ha sokat akadémkoskods! Na végre, méltóztattál kimászni!
 GÁBOR: Persze a paplan alatt is gépelhetnél, akkor engem sem zavarnál.
 KATA: A háttetőre ne üljek ki? *(Kata kopogni kezd az írógépen.)*
 GÁBOR: Űristen, meddig kell még ezt elviselni?!
 KATA: Még egy évig. Akkor kapjuk a lakást. Próbálj meg aludni! *(Kata tovább kopog.)*
(Alajos oson Marika ajtaja elé. Halkan kopog, suttog.)
 ALAJOS: Marika! Marika! Engedj be! Nem hallod? Engedj be, édesem! *(Hirtelen, durván)* Engedj be, mert rád töröm az ajtót! *(Rugdosni kezdi az ajtót.)*
 MARIKA: *(Kiszól.)* Részeg disznó! Menjen a fenébe!
 ALAJOS: Te rohadt szajha! Ezt még megkeserülöd! *(Még húz egy üveget, aztán visszakullog a szobájába.)*
(Misi hangja hallatszik.)
 MISI: Anyu! Anyu! Nyisd ki az ablakot!
 GYÖNGYI: Ilyen korán jöttél? Még aludtam.
 MISI: Nem akartam, hogy meglássanak. Engedd le a madzagot!
 GYÖNGYI: Nesze! Vigyázz, ki ne nyíljon a bőrönd!
 MISI: Húzhatod! Hogy az a magasságos...!
 GYÖNGYI: Misi, hogy beszélsz?!

MISI: Elszakadt a madzag. Vigyázz, valaki jön! Majd később visszajövök.

(Melák mérgelődik a szobájában.)

MELÁK: Na, most már végképp elegendem van belőletek! Hess innét! Nem férek a saját ágyamon.

1. UTCANÓ: Na, hagyj aludni! Ne lökdöss! Jaj, leestem! Disznó!

2. UTCANÓ: Fázom! Add vissza a takaróm!

MELÁK: Kuss, míg szépen vagytok! *(Karlotta szobájából egy végtelenített magnószalag angol szövege hallatszik.)* Ezt a satrafát is megfojtom egyszer! *(Átkopog.)* Hé, elég lesz már! Még hogy tanul! Alszik, a vén csoroszlya! Hé! *(Kopog. Karlotta kikapcsolja a magnót.)* Végre!

(Jutka óvatosan kinyitja az ajtót, majd a lépcsőn settenkedik lefelé. Nagy pocakja miatt oldalazva lépked. Kezében varrnivaló. Először ő is a bejárat melletti székre, majd Brószék ajtajára tekint. Csak azután néz a portásfülke felé. Leül az egyik fotelba, varrni kezd. Tarcali hamarosan felébred, meglátja Jutkát, rámered, és mint aki kísértetet lát, felkiált.)

TARCALI: Jaj! Főnök kartárs! Csak éppen elbóbiskoltam. Higgye el, nem aludtam! Főnök kartárs, ne küldjön el!

JUTKA: *(Mégijed. Felugrik, odarohan az öreghez, megrázza.)* Tarcali bácsi, mi van magával? Én vagyok az, Jutka! Térjen már magához!

TARCALI: Hát maga az, lelkem?

JUTKA: De megijesztett, Tarcali bácsi.

TARCALI: Hát még maga engem. Azt hittem, a főnök kartárs kapott rajta a szundikáláson.

JUTKA: Nem utazott el tegnap?
TARCALI: Dehogynem! A Központba, az ünnepségre, utána meg a lagziba. Csakhogy én már álmomban is őt látom.

JUTKA: Szegény Tarcali bácsi, ijesztő álma lehetett.
TARCALI: Maga meg miért kelt fel ilyen korán?
JUTKA: Nem tudtam aludni. Pedig az orvos arra biztatótt, hogy legalább három hétig még bírjam ki. Akkorra lesz meg a lakás is. De hát már minde nem fáj a sok fekvéstől.

TARCALI: Ficáncol a kislegény, igaz-e? *(Huncutan Jutka hása felé bök az ujjával.)* Mert hogy fiú lesz, az már biztos.

JUTKA: Honnan tudja?
TARCALI: *(Kihúzza magát.)* Nagy szakértő vagyok én, kedvesem.

JUTKA: Hány gyereke van?
TARCALI: Egy.
JUTKA: De az persze fiú!
TARCALI: *(bűnbánó képpel)* Lány. A feleségem első házasságából. *(Nevetnek.)*
(Sárika jön ki a lakásból. Az ajtajukon felirat: BRÓSZ BARNA GONDNOK. Észreveszi a lépcső korlátjára kitűzött táblát. Hangosan felolvassa a szövegét.)

SÁRIKA: Lépcső használata tilos, kivéve célfuvar! Tarcali bácsi, a férjem tette ki ezt a, ezt a...?

TARCALI: Ő bizony! Rajta kívül senki másnak nem jutna ilyesmi az eszébe. *(Jutkát a nevetés kerülgeti, odaoson a fotelhez, varrni kezd.)*

SÁRIKA: Akkor én meg leveszem.
TARCALI: Baj lesz belőle! Ha a főnök kartárs meglátja...

SÁRIKA: Ne féljen, Tarcali bácsi! *(A táblát a személtartóba dobja.)* Így ni, itt a helyed! *(Rakosgat.)* Gagyiné nem jött még?

TARCALI: Korán van.

SÁRIKA: Meg vasárnap is. *(Tesz-vesz.)* Tarcali néni hogy van?

TARCALI: Sehogyse. Már három hete.

SÁRIKA: Ki van most vele?

TARCALI: Senki.

SÁRIKA: Hát a lánya?

TARCALI: Egy hete, hogy hazament. Már nincs egy nap szabadsága se. Hajnalban felkeltem, megfőztem, úgy-ahogy kitakarítottam, az ételt meg odatettem az ágya mellé.

SÁRIKA: Nem kellene már dolgoznia, Tarcali bácsi. Hetvenévesen, egy beteg feleséggel otthon.

TARCALI: Nem kellene, hát persze, hogy nem kellene. Azt hiszi, Sárika, hogy én ezt nem tudom, vagy hogy unalmamban csinálom? De élni csak kell! Egy nyugdíjból meg alig telik valamire. *(Miklós és Ferenc a bejárati ajtónál állnak. Csengetnek.)* Úgy látszik, megjöttek az éjszakások. Megyek, már megyek. *(Fáradtan, öregesen az ajtóhoz megy, kinyitja, majd tréfás ünnepélyességgel kitarja. Az ajtót elfejti-bekulcsolni.)* Ferikém, a hallban a felesége és a kisleány várja!

FERENC: Micsoda? Megvan a fiam? Hallod, Miklós, fiam van?!

MIKLÓS: Gratulálok, öregem! Ez aztán jó munka volt. *(Ferenc beront a hallba, felesége pocakja téríti magához. Vészjósló arccal indul Tarcali felé, aki ártatlan képpel néz rá. Amikor odaér, hátba vágja az öreget.)*

FERENC: Vén marha! *(Nevetve rázza az öklét az öreg felé. Utána az ijedten álldogáló feleségéhez fordul.)* Jól vagy, Gombócka? Mesélj, mit művelt már megint az a kis csibész! *(Feleségét átkarolva megy fel a lépcsőn.)*

MIKLÓS: Ezt aztán jól elintézte! *(Ferencék után baktat.)*
(Gagyiné csörtet be az ajtón.)

SÁRIKA: Jó reggelt, Gagyiné!

GAGYINÉ: Jó reggelt?! Jaj, ne bosszantson már, Sárika!

SÁRIKA: Dehogy bosszantom, csak köszöntem.

GAGYINÉ: Hát lehet jó az ilyen reggel? Az ember szeretne egy kicsit lustálkodni, egy kicsit az emberrel szórakozni. Helyette mi van?! Nyúl át hozzám reggel az uram, én meg visszalököm a kezét. Mi a fene van veled, kérdi. Mi lenne? Az, hogy ma nem lehet. Nem lehet, kérdi, aztán miért nem lehet? Mért nem, mért nem? Mert mennem kell. Ta-ka-rí-ta-ni! Most? Üvölti. Most, mondom. De már szaladok is a másik szobába, azt hittem, mindjárt hozzám vágja az asztalt. Hogy az ég rogyjon rá minden magas polcon ülő vendégre!

SÁRIKA: Halkabban, Gagyiné, nem illik!

GAGYINÉ: De az bezzeg illik, hogy vasárnap az ágyból rángassanak ki!

SÁRIKA: De hát tudja, hogy ki kell takarítani.

GAGYINÉ: *(beletörődve)* Tudom.

SÁRIKA: Na látja!

GAGYINÉ: *(Kitör.)* De mért pont nekem? És mért pont vasárnap?

SÁRIKA: Mert tegnap este kaptuk a táviratot. És mivel maga itt lakik a városban, a többiek meg a

- szomszéd falvakból járnak be, csak magát érhettem el.
- GAGYINÉ: És ha én csak holnap reggel venném a kezembe a porszívót, akkor mi lenne?
- SÁRIKA: Botrány.
- GAGYINÉ: De majd a jutalmazásnál se feledkezzenek meg arról, milyen fontos személyiség vagyok én vasárnap reggelenként!
- SÁRIKA: Jó, jó, csak lássunk már munkához! Sándorék is ma jönnek. Az ő szobájukban sem ártana egy kis porszívózás. *(Elsiet.)*
(Karlotta a hallban találkozik a két olasz fiúval.)
- KARLOTTA: In questa, fabbrica lavorano molti operai.
- GAGYINÉ: *(Tarcalinak)* Hát ez a matrica hova megy már megint?
- KARLOTTA: Le case sono nuovi e moderni.
(Karlotta ötvenöt évesen, drága, külföldi ruhákban, összességében azonban komikusan vonul végig a hallon)
- GAGYINÉ: Nézze már, mit húzott magára! Az ilyenre mondják, hogy hátul liceum, elől múzeum.
- TARCALI: Gagyiné, ne feledkezzen meg magáról!
- GAGYINÉ: Ezt sem viszi el az ördög a cégtől, pedig már nyugdíjba mehetne. Innen viszik majd a temetőbe is.
- TARCALI: Aztán hová menne a szerencsétlen? Egyedül, öregem, a hét nyelvével? Tán a szomszéd község öregek otthonába? Itt élte le az életét. Meg szükség is van rá. Mindig épül egy-egy üzem külföldiek segítségével.
- KARLOTTA: *(Odamegy Tarcalihoz. Átadja a kulcsokat.)* Buon giorno! Grazie!
- RENZO: Jó napot, signora Gagyí, signor Tarcali!

GAGYINÉ: Szenyóra Gagyi a nápolyi nagyanyád! Én Gagyiné vagyok! Érted?

RENZO: Értem, értem, te vagy Gagyinyé.

PIETRO: *(Karlottának, miközben kifelé mennek.)* Non sto bene perche sono raffreddata.

RENZO: *(Visszaint.)* Ciao, Gagyinyé!

PIETRO: Ho la tosse. Ho voglia di dormire.

GAGYINÉ: Ciao! Vajon hová viszi őket ez a madárijesztő? Hallotta, már magyarul is elfelejtett? *(Utánozza Karlottát.)* Buon giorno... Grazie... *(Újsággal a kezében Alajos jelenik meg a hallban. Hódító külsejű, öregedő agglegény.)*

ALAJOS: Bravó, Gagyiné! *(Gúnyosan tapsol.)*

GAGYINÉ: *(sértődötten)* Jó napot! *(Alajos leül, olvasni kezd. Cseng a telefon. Tarcali felveszi.)*

TARCALI: Etelka, szóljon már be Marikának! Őt keresik.

GAGYINÉ: Mi vagyok én ebben a házban, mindenes? *(Néhány lépést tesz Marika szobája felé, onnan üvölt a lánynak.)* Marika! Marika! Telefon! *(Brószék ajtajához szökell, onnan üvölt még egyszer.)* Telefon! Marika!

MARIKA: *(Kacér pongyolában, álmosan, mint aki most mászott ki az ágyból. Alajos majd felfalja a szemével.)* Ne kiabáljon már, Etelka néni, még a halott is feléled a maga hangjától!

GAGYINÉ: Ja kérem, ha nekem is olyan hangom lenne, mint a Callasnak, már régen nem a te koszos szobádat takarítanám! Még hogy a halott is feléled!

MARIKA: Jól van már! Nem azért mondtam. Most mit van úgy megsértve? Ki keres, Tarcali bácsi?

TARCALI: Valami Jóska.

MARIKA: Melyik Jóska? *(Éppen Alajos mellett halad el.)*

ALAJOS: Nocsak, olyan sokan vannak?

MARIKA: Mi köze hozzá? Magának nem osztottam lapot!

ALAJOS: Azt nem, de a kegyeidet valamikor annál nagyobb bőséggel. Csak tudnám, hogy újabban miért játszod meg magad! Csak nem a kis Brósz fiú miatt?

MARIKA: Fogja be a száját!

ALAJOS: Jó lenne, mi? Figyelmeztetlek, ha ma éjjel sem engedsz be, közlöm az apjával a szeretőd névsorát. Nos, beengedsz?

MARIKA: Nem! Vén gazember!

ALAJOS: Az ágyban nem így neveztél, kedvesem! Már nem emlékszel? Főleg akkor nem, amikor a pénzt nyújtottam át. Meg azt is közlöm Brósszal, hogy kivel, mennyiért csinálod. Pardon, csináltad! A többi már az ő dolga. Ő pedig mindig tudja a kötelességét, már ismerheted.

MARIKA: Ezt nem teheti velem! *(Könyörög.)* Ne tegyen tönkre! Kérem! Gondoljon arra, hogy valamikor szeretett!

ALAJOS: Egyebet sem teszek, csak rád gondolok, te szajha! Nos, nyitva hagyod az ajtót?

MARIKA: Nyitva, hogy dögölnél meg!
(Odasiet a telefonhoz, beszélni kezd. Alajos meghúzza a zsebében lévő üveget.)
 Jó, jól van! *(Andris frissen, felöltözve jön ki az ajtón.)* Bemegyek... Számíthattok rám... Persze... Szervusz! *(Leteszi a kagylót.)*

ANDRIS: Ki volt az?

MARIKA: A főnököm. Holnap mégis be kell mennem a laborba.

ANDRIS: Akkor löttek a szabadnapnak! *(Marika tüntetően belekarol Andrisba.)*

MARIKA: Gyere! *(Andris nem érti, miért irányítja Marika a szobája felé.)*

ANDRIS: Tudod, hogy a szobában nem lehet férfi vendéget fogadni.

MARIKA: Ne törődj vele! Szükségem van rád! *(Elindulnak Marika szobájába. Gagyiné és Alajos utánuk mered.)*

ALAJOS: *(epésen)* Turbékol a galambpár. *(Megint iszik.)* De már nem sokáig!

TARCALI: *(együttértézően)* Nincs itthon a macska!

GAGYINÉ: *(kárörömmel)* Ha ezt a főnök kartárs megtudja! *(Elmegy porszívózni.)*
(Marikáékat először a rohanó Gábor sodorja el, azután a férje után szaladó Kata bukdácsol keresztül rajtuk. Gábor ruhája rendetlen. Az egyik kezében vajjas kenyér, a másikban jegyzetfüzetek.)

ANDRIS: De sietős!

GÁBOR: Pardon!

KATA: Állj meg, Gábor!

GÁBOR: Nem lehet, elkésem.

KATA: Állj meg, hova mész?

GÁBOR: A könyvtárba. Találtam anyagot a disszertációmhoz.

KATA: Állj már meg, te örült! Vasárnap van!

GÁBOR: Vasárnap?

KATA: Az hát, azért nem csörgött az óra.

GÁBOR: Én meg azt hittem, elaludtam.

KATA: Azt hitted, azt hitted, te mindig mást hiszel, mint ami valójában van...

GÁBOR: Kérlek, ne csinálj jelentet! Mindenki minket figyel! *(Felfedezi Alajost.)* Szervusz, Alajos! Mít ír-

nak a lapok? *(Leül Alajoshoz, elveszi tőle az újság egyik lapját, olvasni akar, Kata azonban kitépi a kezéből az újságot.)*

KATA: Édes fiam, te most ne a nagyvilággal foglalkozz, hanem tedd rendbe magad!

(Gábor odamegy Katához, megigazítja kócos haját, begombolja két gombját, megkötí a cipőfűzőjét, majd gúnyosan megszólal.)

GÁBOR: Csak ön után, asszonyom!

KATA: *(Lábával felborítja a guggoló férfit.)* Ezt még megbánod! *(A bejárati ajtónál észreveszi Misit.)* Szólok Gyöngyinek. *(Gyöngyi már jön is lefelé.)* Itt a fiad. *(Felmegy. Gábor közben olvasni kezd.)*

GYÖNGYI: *(Otthonkában, háziasszonyosan siet, kezében termosz, szalvétában kenyér, műanyag zacskóban csomagocskák, ételhordó, tiszta ruhák.)* Tudom. *(A fiával az ajtónál beszélget.)* Jaj, kisfiam, nem fázol ebben a pulóverben?

MISI: Szia, anyu, dehogy fálok. Apu?

GYÖNGYI: Éjszakás volt. Alszik. Hoztál valami szatyrot?

MISI: *(Már tömi is magába az ennivalót.)* Nem. De a bőrönd itt van *(Előveszi a bőröndöt, kiborítja belőle a szennyeszt.)*

GYÖNGYI: Ennyi? Csupa sár az egész!

MISI: A sulival társadalmi munkán voltunk.

GYÖNGYI: Tedd el az ennivalót, de ne felejtse el megenni! Vigyázz, összenyomod a süteményt!

MISI: Anyu, adj egy húszast!

GYÖNGYI: Tegnap adtam.

MISI: Ez most hangversenyre kell. Meg írd alá az ellenőrzőt is! Hol is van? *(Keresi, megtalálja.)*

GYÖNGYI: Két egyesed van?

MISI: Aha. Az egyiket akkor kaptam amikor Kobánynénál vendégek voltak, a másikat meg a kirándulás után.

GYÖNGYI: Apád agyonver. *(Aláírja.)*

MISI: Hát ne mondd meg neki! Anyu, ugye nem mondod meg?

GYÖNGYI: Itt van ötven forint, de ne költsd el! Hogy vigyem be ezt a rengeteg ruhát? Ha meglátják, kitesznek vele együtt. Van spárgád? *(Misi a zsebében kotorászik, mindenféle vacak kerül elő.)*

MISI: Itt van, átkötöm. Így. Na, szia, anyu!

GYÖNGYI: Szervusz, kisfiam! *(Megcsókolja. Misi elmegy. Gyöngyi a lábával rúgja a ruhaköteget, közben Tarcali igyekszik mosolyogni. Gáborék olvasnak.)*

TARCALI: Mit csinál maga, jóasszony?

GYÖNGYI: Semmit, Tarcali bácsi. *(Az öreg kimegy a fülke elé.)*

TARCALI: Na vegye fel nyugodtan, és mossa ki!

GYÖNGYI: És nem tetszik bejelenteni a gondnoknak?

TARCALI: Gyöngyike, ezt nem érdemeltem magától.

GYÖNGYI: Tudom, csak már kétszer fenyegetett meg Brósz, hogy baj lesz, ha nem csak a kettőnk szennyesét mosom a szálló mosógépén. De hát a gyerek nem tudja rendesen kimosni az albérletben. Minek is jöttünk el a Központból?! Azért a havi pár száz forinttal többért? Azt hittük, két-három hónap alatt sikerül elcserélni a lakást, de lassan már egy éve, hogy szanaszéjjel élünk. A nagyobbik gyerek a főiskola kollégiumában, Misi albérletben. Nem akartuk diákotthonba adni arra a két hónapra, pedig jobban jártunk volna, De hát nem tudtuk előre, hogy ennyit kell várni. Mi meg itt szorongunk ezen a

szállón. Nem élet ez így! De hát mit csináljunk? Ha eddig kibírtuk, már nem szabad feladni, vagy Brósz előtt lebukni. Most már biztosan kitenne bennünket, aztán mehetnénk albérletbe mi is. Ez mégiscsak jóval olcsóbb. Csak sikerülne már a lakáscserénk!

TARCALI: Nem kell magyarázkodnia. Siessen, észre ne vegyék!

(Gyöngyi felsiet a lépcsőn. Alajos és Gábor abbahagyja az olvasást.)

ALAJOS: Nem játszunk egy partit?

GÁBOR: Most?

ALAJOS: Most. Gyere, menjünk be hozzám!

GÁBOR: Hát jó, úgyis lőttek a mai napomnak.

(Elmennek.)

(Fiatal pár jön bóröndökkel. Vidámak, boldogok.)

SÁNDOR: Jó napot, Tarcali bácsi!

TARCALI: Éljen az ifjú pár! Na, mutasd, édes fiam, a szép menyasszonyt, akarom mondani, az újdonsült asszonykát! *(Megforgatja Ibit, gyönyörködik.)* Hal-lod-e, igen takaros teremtés!

SÁNDOR: Csak ne nagyon lapigassa, Tarcali bácsi! Féltékeny leszek.

TARCALI: Öreg ember sajnos vén ember!

SÁNDOR: Nana! Megvan a szobánk?

TARCALI: Az meg, édes fiam, csak előbb töltsétek ki a papírokat!

SÁNDOR: *(Keresi az igazolványokat.)* Nem találom az igazolványokat. Nem maradtak nálad?

IBI: Nálam sincsenek. Biztosan anyuéknál hagytuk. Tudom már! A kisasztalra tettem őket, amikor csomagoltunk.

TARCALI: Iratok nélkül nem mehettek be.
 SÁNDOR: És ha a becsületszavamat adom, hogy a feleségem?
 TARCALI: Mint magánember elhiszem, de mint portás nem fogadhatom el.
 SÁNDOR: Ne tegye már ezt velünk! Fél éjszaka utaztunk.
 TARCALI: Felőlem papír nélkül is ágyba bújhatnátok, de a szabály az szabály.
 SÁNDOR: Most mi az istent csináljunk? *(Csüggedten toporognak.)*
(Sárika jön vissza.)
 SÁRIKA: Mi baj van?
 TARCALI: Otthon hagyták az igazolványokat.
 SÁRIKA: És?
 TARCALI: Akkor nem mehetnek be a szobába.
 SÁRIKA: Dehogynem! Menjenek csak, Sándor! Aztán adjanak fel egy táviratot, hogy azonnal küldjék el az igazolványokat! De már biztosan ők is észrevették, hogy ott maradtak.
 TARCALI: Hát... *(Kelletlenül odaadja a kulcsot.)*
 SÁNDOR: Tarcali bácsi, igyon egyet az egészségünkre!
(Egy demizsont tesz a pultra.)
 IBI: Ez meg a Sárika nénié. Egy kis maradék.
(Műanyag zacskóban süteményt nyom az asszony kezébe. Aztán besietnek a szobájukba.)
 TARCALI: Baj lesz ebből, majd meglátja, Sárika.
 SÁRIKA: Hány éve ismeri maga Sándort?
 TARCALI: Inaskora óta.
 SÁRIKA: Na látja.
 TARCALI: De a főnök kartárs a tulajdon édesanyját sem engedte be a szobába egy fél évvel ezelőtt. Emlékszik, Sárika, amikor Brósné asszony is otthon hagyta az igazolványát?

- SÁRIKA: Még jó, hogy az én személyimet nem nézi meg naponta. Jöjjön, igyon egy kis kávé! Hosszú lesz a délelőtt.
- TARCALI: Köszönöm, de majd inkább kihozom.
(Sárika után csoszog.)
(A fürdőszoba felé tartó Melák felfedezi a pulton maradt demizsont. Odaoson, alaposan meghúzza, majd a fürdőszobába siet.)
A szín egy pillanatig üres.
A bejáratnál Brósz jelenik meg. Csenget. Vár. Előveszi hatalmas kulcsomóját, megpróbálja kinyitni az ajtót. Az nem nyílik. Megint csenget, majd benyit a Tarcali által nyitva hagyott ajtón. Brósz gondosan bekulcsolja, majd méltóságteljesen, mint aki mindig tudja, hogy mi a kötelessége, megáll az ajtóban. Az egyik kezében aktatáska, a másikban egy őzfej, a karján esernyő, a mellén kitüntetés. Szemével végigpásztázza a teret. A demizson és a szeméttartóba dobott tábla látán megkeményednek arcvonásai. Először az őzfejet akasztja fel egy modern kép helyére, aztán a szeméttbe dobott táblát teszi vissza a lépcsőre. Kárörvendő mosollyal két újabb táblát emel ki a táskájából, a szintén nála lévő eszközökkel azokat is felszögezi. Elégedetten olvassa a szövegeket.)
- BRÓSZ: Művirágok naponta lemosandók! Szőnyeg mellé lépés mellőzendő! *(Ekkor jön vissza Melák a fürdőszobából, felveszi képmutató ábrázatát.)*
- MELÁK: Barnus bátyám, te mindig csak a szállóra gondolsz, akárhová mégy. *(Meglátja a kitüntetést.)* Csak nem?! *(Visszafojtott röhögéssel olvassa a kitüntetés szövegét.)* Kiváló dolgozó?! *(Kedélyesen hátba vágja Brósz.)* Barnus bátyám, ez aztán igen! Gratulálok. Te, ezt mindenkinek látni kellene,

mindenkinek, aki ide belép. Én ezt felnagyítottam, és kiakasztom ide az ajtótok fölé. Hadd lássa mindenki, micsoda gondnokunk van nekünk! *(Brósznak először felcsillan a szeme, aztán elérzékenyül, majd hirtelen eszébe jut egyszerűsége.)*

BRÓSZ: Köszönöm, édes fiam, jólesik a figyelmesség, de tudod, hogy én mindig egyszerű ember voltam, becsületes ember voltam, aki mindig ott állt helyt, ahová küldték, és akinek sohasem a dicsőségen, hanem a kötelességen járt az esze.

MELÁK: De Barnus bátyám...

BRÓSZ: Nem, édes fiam, nekem elég, ha tudom, hogy a szálló lakói, akiknek én igazi otthont teremtettem, mert azt teremtettem, édes fiam, becsülnek engem. És különben is ismered a mondat, a jó hírnevet nem gátolja meg a sövény.

MELÁK: Hát te tudod, Barnus bátyám, de azért én mégis megcsináltatom. *(A szobájába indul, Brósz azonban megállítja.)*

BRÓSZ: Fiam, állj meg még egy szóra! Beszédem van veled.

MELÁK: Mi az, mégis meggondoltad?

BRÓSZ: Dehogy! Más miatt fő a fejem. Fiam, engem feljelentettek.

MELÁK: *(Meglepődik.)* Kicsoda? Hol?

BRÓSZ: A gondnokságon.

MELÁK: Miért?

BRÓSZ: Hát hogy, hát hogy nem végzem a munkámat emberhez méltóan.

MELÁK: De hát most kaptál kitüntetést.

BRÓSZ: Hát ez az, ami fáj. A több száz kilométerre lévő főnökeim az alapos és időben érkező jelen-

téseim alapján jobban becsülnek, mint az itt élők, akik érdekében éjt nappallá téve dolgozom. Feljelentettek. Engem!

MELÁK: De hát kicsoda?

BRÓSZ: Nem mondták meg, nehogy bosszút álljak rajta. Hallottál már ilyet? Hát bosszút álltam én már valaha is valakin? Én mindig csak a kötelességemet teljesítettem, a szálló érdekében. Azt mondták, kivizsgálják a bejelentést.

MELÁK: És te ezt szó nélkül tűröd?

BRÓSZ: Mit tehetnék? Teljesen letaglózott a dolog.

MELÁK: Nem ismerek rád, Barnus bátyám.

BRÓSZ: Azt sem tudom, ki volt.

MELÁK: Hát aztán! Vedd elő mindet! Szép sorjában! Hogy elmenjen a kedvük a jelengetéstől. Na szedd össze magad, öreg, csak keményen! Ahogy eddig is tetted. *(Gúnyosan)* A szálló érdekében. Még hogy jelengetnek! Erről le kell szoktatni őket. Ne engedd, hogy besúgó éljen köztünk! Bízom benned, Barnus bátyám.

BRÓSZ: Igazad van, fiam. Kezd visszatérni az erőm! Megálljatok, elveszem a kedvetek a jelengetéstől!

MELÁK: Csak így tovább! Ha meginognál, arra gondold, hogy a szálló érdekében teszed!

BRÓSZ: Nè félj, megmutatom én nekik, ki az úr a házbán!

(Melák a szobájába, Brósz pedig a lakásába megy.)

(Brósz az ajtajukban beleütközik az éppen kifelé tartó Tarcaliba. Az öreg kezében lévő kávé Brósz ruhájára ömlik. Tarcali rémülten hebeg. Brósz felveszi a poharat, megszagolja.)

BRÓSZ: Kávé! És demizson! Sőt nyitva felejtett ajtó!
(*Sárika lép ki az ajtón.*)

SÁRIKA: Mi történt? Gyere be, vegyél fel egy másik nad-
rágot!

BRÓSZ: Nem, édes fiam, csak nem képzeled, hogy egy
pillanatra is elmozdulok innen. Alig tettem ki a
lábam, máris olyan a szálló, mint a Csáki szal-
mája. Legközelebb nem engedem meg, hogy
helyettesíts. De rend lesz itt ezentúl!

SÁRIKA: Így akarsz járkálni egész nap?

BRÓSZ: Dehogysis. Hozd ki, kérlek, a lavórt!

SÁRIKA: Ide? Minek?

BRÓSZ: Hogy beleüljek.

SÁRIKA: Megörlöttél?

BRÓSZ: Te mondtad, hogy nem járkálhatok így egész
nap. (*Sári dühösen elmegy.*) Tarcali, jöjjön csak
ide, mesélje el, mi újság! (*A portásfülkéhez men-
nek.*)

TARCALI: Mi lenne, főnök kartárs, nem történt itt az ég-
világon semmi.

BRÓSZ: Szóval semmi. És ez a demizson? Csak nem
Tarcali mama szörpje van benne?

TARCALI: Nem én hoztam, kaptam. Sanyi jött meg az
asszonykával.

BRÓSZ: Nem látom a papírokat.

TARCALI: Az úgy volt...

BRÓSZ: A papírokat!

TARCALI: Még nem töltötték ki.

BRÓSZ: Micsoda?!

TARCALI: Otthon hagyták az igazolványokat.

BRÓSZ: Hogy merte beengedni őket?

TARCALI: De hát tudjuk, hogy megesküdték.

BRÓSZ: Hogy merészelte?

TARCALI: Sárika is mondta...

BRÓSZ: Nem érdekel! Maga itt a portás! Tudja, mi jár ezért?

TARCALI: Fegyelmi.

BRÓSZ: És a nyitva hagyott ajtóért?

TARCALI: *(Majdnem sír, könnyörögni kezd.)* Ne küldjön el, főnök kartárs! Mi lesz akkor velünk?

BRÓSZ: Ja, öreg, előbb kellett volna gondolkodni. De magának fontosabb volt a feljelentő levél, mint a kis nyugdíj-kiegészítése. Ej, ej, öreg, benőhett volna már a feje lágya.

TARCALI: Miről beszél, főnök kartárs, miféle feljelentő levélről?

BRÓSZ: Ne játssza itt az ártatlant! Elég volt! Vallja be, aztán végeztünk!

TARCALI: Nem én voltam! Hogy is gondolhat ilyet a főnök kartárs? Van énnékem elég bajom. Főnök kartárs, ne küldjön el! *(Sír.)*

BRÓSZ: Elég volt! Tűnjön a helyére! És mostantól kezdve úgy táncol, ahogy én fütyülök. Megértette?

TARCALI: Köszönöm, főnök kartárs.

BRÓSZ: Még beszélünk a dologról.

TARCALI: Igenis, főnök kartárs, nem én voltam, főnök kartárs.

BRÓSZ: Fogja már be a száját!

SÁRIKA: *(Sárika jön vissza, leteszi a lavórt a bejárat ajtó elé.)*
Parancsolj!
(Elmegy.)
*(Brósz először nem érti, mit akar a felesége, majd ke-
rengeni kezd a lavór körül. Próbálgatja, hogyan tehet-*

né bele a combját, aztán mindkét lábával beletérdel. Lőgybölés közben bölcsekedik.)

BRÓSZ: Bizony, öreg, bűnhődik, ki ebül cselekedik. És ki egyet büntet, százat téríthet meg. *(Gagyiné Sándorék ajtajánál kukucskál. Hosszú szipkából cigarettát szív, időnként meghúz egy viszkisüveget.)* Gagyiné, mit csinál maga ott?

GAGYINÉ: *(Kacsintva az ajtó felé bök.)* Várom, hogy abba-hagyják. Csudára benne vannak. Nincs szívem rájuk törni a porszívóval.

BRÓSZ: Azonnal jöjjön ide!

GAGYINÉ: Csendesebben, főnök kartárs, még megijednek! Különben is jöjjön ide maga! *(Meghúzza az üveget. Brósz felé nyújtja.)* Na, húzza meg maga is! *(Felugrik.)* Tisztában van azzal, mit csinál?

BRÓSZ: Tisztában van azzal, mit csinál?

GAGYINÉ: Hajaj, de még mennyire. Várok.

BRÓSZ: Ne éljen vissza a türelmemmel!

GAGYINÉ: Eszemben sincs.

BRÓSZ: Nem elég, hogy megrövidíti a külföldieket, még szemtelen is?

GAGYINÉ: Kit lopok én meg?

BRÓSZ: Megissza a viszkijüket és rájár a cigarettájukra.

GAGYINÉ: Kikérem magamnak a gyanúsítást! Az italt is meg a cigarettát is kapni szoktam.

BRÓSZ: Csak nem azért, mert a szemetet a szőnyeg alá söpri?

GAGYINÉ: Hát ha ennyire tudni akarja, megmondom.

BRÓSZ: Kíváncsivá tesz.

GAGYINÉ: Az átdorbézolt éjszakák mocskainak eltakarításáért.

BRÓSZ: Hazudik! Az én szállómban...

GAGYINÉ: Az én szállómban... Mi az, nem tetszik az igazság? Pedig még el sem mondtam mindent.

BRÓSZ: Nagyobb híre volna annak.

GAGYINÉ: Átrázzák magát.

BRÓSZ: Azt a két jóra való fiatalembert így megrágalmazni.

GAGYINÉ: Jóra való fiatalembert?! És különben se ketten vannak, hanem hárman. Még rajtuk is túl tesz a maga kedvence, Melák Flórián, az a strici. Ráadásul az csak fenyegetéssel fizet.

(Melák Flórián két ledéren öltözött nővel oson végig a hallon. Brósz nem látja meg őket. Gagyiné is csak akkor veszi észre a társaságot, amikor már kimentek. Melák a saját kulcsomójával nyitja ki az ajtót, de nem kulcsolja vissza. A kulcsomó pontosan olyan, mint a Brószé. Osonás közben Melák megfenyegeti Tarcalt, a két nő pedig puszikat dobál az öregnek.)

TARCALI: Főnök kartárs! Főnök kartárs!

MELÁK: Ha megszólal, kidobatom. Érti, öreg?!

BRÓSZ: Mit kiabál? Nem látja, hogy dolgom van?

GAGYINÉ: Maga is hamarabb meglátja a mocskot a tiszta ruhán, mint a fazékfogón.

BRÓSZ: Nem tűröm, hogy a mások rágalmozásával takargassa a saját disznóságait. Ha így folytatja, nem kap jutalmat.

GAGYINÉ: Ki nem kap itt jutalmat?

BRÓSZ: Jól hallotta.

GAGYINÉ: Szóval én nem kapok! Én, akit bármikor be lehet rendelni, ha baj van, akit bármikor ki lehet rángatni az ura mellől, még vasárnap is. Hát tudja mit, főnök kartárs, takarítson magának az öregisten vagy Melák Flórián! Jó napot! *(Ledobja a porszívót.)*

BRÓSZ: Hová megy? Azonnal jöjjön vissza! Fegyelmit adok, ha nem jön vissza!

GAGYINÉ: Azt próbálja meg, mindent kiborítok. Sőt fellázítom a takarítónőket is. Aztán utazgathat a megyében, míg egyet is talál helyettünk. Mert ugye mérnökkel Dunát lehet rekeszteni, de a takarítónőkkel úgy kell bánni, mint a hímes tojással. Ezt egyszer s mindenkorra jegyezze meg!

BRÓSZ: Ahá! Most már tudom, ki jelentett fel!

GAGYINÉ: Feljelentették? Kicsoda?

BRÓSZ: Maga!

GAGYINÉ: Honnan veszi?

BRÓSZ: Magának van itt a legnagyobb szája, akkora, mint a Bécsi kapu.

GAGYINÉ: Ki kell ábrándítanom, nem én voltam. De igazán sajnálom, hogy ez eddig nem jutott eszembe. De ami késik, nem múlik. És most megyek, főnök kartárs, jó napot!

(Kivonul az ajtón.)

BRÓSZ: Ez meg hogy lehet? *(Odamegy az ajtóhoz, nézegeti, nem érti, hogy lehet nyitva.)* Magam zártam be. Tarcali, maga nyitotta ki?

TARCALI: Én, főnök kartárs? El sem mozdultam innen.

BRÓSZ: Nem értem.

(Sári jön ki a lakásból.)

SÁRIKA: Gagyiné hol van?

BRÓSZ: Most vonult el.

SÁRIKA: Ezt aztán jól megcsináltad!

BRÓSZ: A rend az rend, fiam!

SÁRIKA: Egy óra múlva itt lesz a Vezér a Központból.

BRÓSZ: Micsoda?! A vezérigazgató? És ezt csak most mondod? A szálló meg a feje tetején áll! Na majd rendet csinálok én itt, most azonnal! *(Köz-*

ben Sári felvette a porszívót és elment.) (Brósz néhány pillanatig céltalanul bolyong, majd mint akinek beugrott, mit kell tennie, Sándorék ajtaja elé rúgta. Dörömböl.) Kinyitni! Nyissátok ki!

(Sándor csak borzas fejét dugja ki, alsónadrágban van.)

SÁNDOR: Mi van? Ég a ház?

BRÓSZ: Engedj be! *(Benyomja az ajtót, kipenderíti Sándort. Ibi kombinében, sikoltozva kiszalad. Brósz kihajítja a bőröndöket is.)* Azonnal hagyjátok el a szállót!

SÁNDOR: De Barna bácsi...

BRÓSZ: Hogy tudtatok papírok nélkül ágyba bújni? Édes fiam, nem ismerek rád!

SÁNDOR: De hisz Barna bácsi volt a házassági tanúnk.

BRÓSZ: Az nem számít.

SÁNDOR: Még a lagziban is ott volt. A vonaton is együtt utaztunk.

BRÓSZ: Induljatok!

SÁNDOR: Nem megyünk sehová! A szobát már a múlt héten megkaptuk a Munkásellátástól, az esküvőnk tegnap volt, Barna bácsi is látta, akkor meg mit szívóskodik itt az emberrel? Gyere, Ibi!

(Be akar menni, Brósz azonban útját állja.)

BRÓSZ: Ohó, barátocskám!

IBI: Menjünk innen, Sándor!

SÁNDOR: Dehogyan megyünk. Csak nem képzeled, hogy az utcán fogjuk tölteni az első napjainkat. Mindjárt észhez térítem én ezt a két lábon járó rendeletgyűjteményt. Szóval mért kellene nekünk elmenni?

BRÓSZ: Tudod te is. Igazolványok nélkül senkit sem engedhetek be.

SÁNDOR: Szóval senkit?

BRÓSZ: Senkit. A szabály az szabály, és a szabály az mindenkire vonatkozik.

SÁNDOR: Akkor mit keres az a két kurva éjszakánként Melák Flórián szobájában?

BRÓSZ: Micsoda?! Már te is azt a szegény fiút bántod? És különben is, most nem Melák Flóriánról, hanem rólatok van szó.

SÁNDOR: De hát hová menjünk? Egyetlen szálloda sincs a környéken.

BRÓSZ: Az nem az én gondom. Az én feladatam az, hogy a szálló rendjét betartassam.

SÁNDOR: Barna bácsi, nem tenne kivételt velünk? Csak most az egyszer.

BRÓSZ: Nagyon csodálkozom, édes fiam, hogy csalásra akarsz rávenni. Te, akit úgy tartottalak, mint a saját fiamat, akinek még az esküvőjén is tanú voltam. Pedig tudhatnád, csalással disznó sem hízik. Engem akarsz te becstelenségre csábítani, engem, akit megbízható és következetes munkájáért „Kiváló dolgozó” címmel tüntettek ki? Erre a kitüntetésre hozzak én szégyent? Miattad? Nem, édes fiam! Úgy látszik, kiszáradt a szégyenfa még negyvennyolcban, nem tudod, mi a tisztesség!

SÁNDOR: De értse már meg, hogy nincs hova mennünk!

BRÓSZ: Abba beleegyezem, hogy te itt maradj, te eddig is a szálló lakója voltál. A feleséged holmiját meg a portásfülkében hagyhatjátok.

SÁNDOR: Ibi nem megy sehová.

IBI: Ne hülyéskedj, látod, hogy hajthatatlan! Ne húzzunk ujjat vele, mert mehetünk vissza a fa-

luba. Nekem pedig elegendő van a sárból, a hideg vízből, az olajcipelésből, az udvari vécéből. Meg abból is, hogy az orvost sosem lehet otthon találni. Központi fűtést akarok, és meleg vizet, meg zeneiskolát a gyerekeknek. Itt mindezt megígérték, csak ki kell várni. Érted? Csak ki kell bírni! Nem akarok mindettől elesni egy örült miatt.

SÁNDOR: Vén idióta! Ibi, adj egy nadrágot! És öltözz fel te is! *(Ibi a bőröndökből ruhákat vesz elő.)* Ezt még megbánod! *(Öltöznek.)* Még egy ilyen idiótát! Barom!

(Miközben öltöznek, Karlotta jelenik meg az ajtóban. Rajta és a kezében különböző méretű csomagok. Az ajtón nehezen vergődik keresztül. A hall közepén elterül. A csomagok szétgurulnak. Karlotta kapkodva szedegeti őket.)

KARLOTTA: Halló, mister Brósz! Jó napot, Tarcali! Ciao, gyerekek! De jó, hogy itt vannak! Nézze csak, Ibike, milyen édes kis melltartót szereztem az olaszoktól! Próbálja fel! Jaj, hol is van a hozzávaló kombiné? Megvan. Ez meg egy Sanyikának való alsónadrág. Ugye milyen bájos? Ez a kis pettyes meg Brósz úrnak állna jól.

(Brószhoz illeszti az alsónadrágot.)

BRÓSZ: *(Letépi.)* De Karlotta, kérem!

KARLOTTA: Mister Brósz, hogy maga milyen kis pirulós. Haladni kell a korral, old boy. *(Megpaskolja az arcát.)* Vagy ez az édes kis pepita fekete betéttel hogy tetszik? Az öné. És ez a beautiful harisnyanadrág? Sáríkának is jut belőle. Az angolok egy tucatot ajánlottak fel.

BRÓSZ: Hagyja abba, kérem! Szedje össze a holmiját!
(*Felvesz egy magazint, undorral eldobja.*)

KARLOTTA: Kis huncut! Maga aztán tudja, hová kell nyúl-
ni. Megsúgom, van még belőle. Sőt egy tekercs
filmet is szereztem. Igaz, hogy Melák Flórika
rendelte, de az elsőség az öné. (*Sándor mohón
nyúl a sex magazin után, Ibi azonban durcásan kive-
szi a kezéből.*)

BRÓSZ: Karlotta, Sándorék távozni készülnek.

KARLOTTA: Milyen kár! Pedig szerettem volna eladni ne-
kik egy-két holmit. De talán még van annyi ide-
jük. Ibike, ezt a kalapot nézze meg! (*Egy lehetet-
len kalapot nyom a fejére.*) E nélkül ma már egyet-
len párizsi nő sem lép ki az utcára. Ne, ne ve-
gye le, majd elsején kifizeti! Gondolom, ötszáz
nem lesz sok érte. Sanyika, magának is van itt
valami. Lepje meg ezzel a számovárral a ked-
ves kis feleségét! Hűvös napokon aranyat ér.
Én egyébként rubelért vettem. Fogja meg job-
ban, még elejti! Ezerötszáz forint. Ugye milyen
olcsó? Ezt is ráérnek kifizetni.
(*Sándorék most már maguktól is igyekeznek kifelé. A
rájuk tukmált holmit a portásfülkébe teszik. Karlotta
az ajtóig üldözi őket.*)

BRÓSZ: Karlotta, kérem!

KARLOTTA: Parancsoljon, mister Brósz!

BRÓSZ: Ugye tudja, hogy én igen nagyra becsülöm
önt...

KARLOTTA: Igazán?

BRÓSZ: De ez sem akadályoz meg abban, hogy ki-
mondjam...

KARLOTTA: Mondja, mondja, Brósz úr!

BRÓSZ: Ön úgy viselkedik, mint egy piaci kofa.

KARLOTTA: Mon dieu! Ezt nekem mondja? Nekem, Karlottának, a hétpróbás, akarom mondani, a hét-nyelvű tolmácsnőnek?

BRÓSZ: Igazán sajnálom, de nem tűrhetem, hogy ön szemérmetlenül üzleteljen a tisztességtelen úton szerzett áruival.

KARLOTTA: De kérem, én még érintetlen vagyok!

BRÓSZ: Azon nem is csodálkozom, de azon már igen, hogy az ön szobája olyan, mint egy orgazda tanyája, és hogy a szállót összetéveszti az Ecserivel.

KARLOTTA: És ezt éppen maga mondja?

BRÓSZ: Hát persze, hogy én! Ki más?

KARLOTTA: És mindezt abban a holmiban, amit tőlem vásárolt a kedves felesége?

BRÓSZ: Kicsoda?!

KARLOTTA: Sári a legjobb vevőm.

BRÓSZ: Mutassa, mi van rajtam, ami magától származik!

KARLOTTA: Például az inge. *(Brósz leveti a kabátját és az ingét. A kabátot újra felveszi.)* Meg a nadrágja is. *(Brósz tétozódik, majd kilép a nadrágjából. Ekkor jön ki az ajtón Sári.)*

SÁRIKA: Mi van, fiam, mégiscsak úgy döntöttél, hogy másik nadrágot veszel fel?

BRÓSZ: Ezek a holmik Karlottától származnak?

SÁRIKA: Mind egy szálig. Sőt még ez az alsónadrág is, amiben itt bájologsz. Az istenért le ne vedd!

BRÓSZ: Mondd, fiam, te a népgazdaságra sose gondolsz!

SÁRIKA: Dehogynem. Ha Karlottánál vásárolok, nem

kell nadrágot gyártani a te enyhén szólva szabálytalan alakodra.

BRÓSZ: *(Karlottának)* Ha két napon belül nem takarítja el a holmiját, feljelentem orgazdaságért!
(Karlotta kapkodva szedi össze a holmikat.)

KARLOTTA: Mamma mia! *(Keresztet vet.)*

BRÓSZ: És pornográf filmek terjesztéséért.

KARLOTTA: Mon Dieu! *(Futva menekül.)*

BRÓSZ: Ezeket is vigye innen! *(Brósz levetett ruhadarabjaira mutat. Karlotta azokat is felnyalábolja, aztán rohanna a szobájába.)* Álljon csak meg, kérem!

KARLOTTA: Parancsoljon, Brósz úr! *(Remeg)*

BRÓSZ: Mondja, kérem, szokott maga leveleket írni?

KARLOTTA: *(Megnyugszik.)* Természetesen.

BRÓSZ: Feljelentő leveleket is?

KARLOTTA: Milyen nyelven?

BRÓSZ: Magyarul.

KARLOTTA: Magyarul?! Mi vagyok én?! Még hogy magyarul! Nem mondom, angolul vagy franciául gyakran kedvem szottyan rá, de magyarul! Ezt kikérem magamnak!

BRÓSZ: Szóval nem maga volt?

KARLOTTA: Nem. Ha magyarul van írva, akkor nem. És most hagyjon kérem távozni!
(A szobájába menet elejt egy vég pelenkát.)

BRÓSZ: *(Meglátja.)* Ez meg micsoda?!

KARLOTTA: Jutkának hoztam, pelenkát varr belőle. Két hete vett egy villanyvarrógépet.

BRÓSZ: Villanyvarrógépet?!

KARLOTTA: Azt hát.

BRÓSZ: És hol tartja a kedves kis Jutka a villanyvarrógépet?

KARLOTTA: Hol, hol, hát az ágyneműtartóban! *(Észreveszi, hogy elszólta magát.)* Jaj!
(Elmenekül.)

TARCALI: Karlotta, kérem, a kulcs!
(Utána viszi.)

BRÓSZ: *(Sárinak)* Hozz egy nadrágot! Meg inget is! És meg ne halljam még egyszer, hogy Karlottától vásárolsz! Csalódtam benned, fiam!

SÁRIKA: Ne félj, nem fogod meghallani!
(Sári kiad egy inget és egy nadrágot. Brósz felöltözik.)

BRÓSZ: *(Tarcalinak)* Karlotta mindig kikészít, kifújom magam egy kicsit.
(Leül a bejárat melletti székre. Kabátzsebéből könyvecskét húz elő. Olvasni kezdi.)

TARCALI: Mit olvas, főnök kartárs?

BRÓSZ: Katonai szabályzatot.

TARCALI: Aha!

BRÓSZ: Magának is jót tenne, ha végiglapozná. Ebből megtanulhatná, mi a fegyelem.

TARCALI: Fájnak már a szemeim.

BRÓSZ: Majd én felolvasok magának. Ezt hallgassa meg! A katona haja a lehető legrövidebb legyen. A sapka szegélyétől lefelé haladva a haj és a nyak találkozásáig fokozatosan csökkenjen, majd szűnjön meg! Na, hogy tetszett?

TARCALI: Tudja a fene!

BRÓSZ: Vagy itt van egy másik. Ha a katona szűk helyen találkozik a felettesével, mielőtt egymás mellé érnének, előbb tisztelegjen, majd álljon félre, hogy felettese elhaladhasson mellette, illetve kérjen engedélyt arra, hogy ő haladhasson el a felettese mellett! Ha ilyeneket olvasok,

mindig a régi szép idők jutnak az eszembe! Amikor még az emberek tudták, mi a kötelességük. Mi a rend, a fegyelem! De ezek?! Egyébként lehet, hogy ezt a részt beleveszem a házi-
rendünkbe. Megtetszett. Főleg a megfogalmazása.

TARCALI: Na hiszen!

BRÓSZ: *(Meglátja Misit az ajtónál.)* Ez meg mit ólálkodik itt?

(Misi eltűnik.)

TARCALI: Az anyját keresi.

BRÓSZ: Erről jut eszembe, nem látta a fiamat?

TARCALI: Látni láttam.

BRÓSZ: És hová ment?

TARCALI: Honnan tudnám? Nem leskelődök én utána.

BRÓSZ: Helytelen. Egy jó portásnak mindent látnia kell.

TARCALI: De én nem vagyok jó portás, éppen az imént tetszett fegyelmet adni.

BRÓSZ: Már mondtam, ki egyet büntet, százat téríthet meg. De megyek, utánanézek ennek a villany-varrógép-ügynek. Persze erről sem tud semmit.

TARCALI: Az égvilágon semmit.

(Gábor és Alajos jön ki a hallba.)

BRÓSZ: Alajos, te már megint ittál! Még dél sincs, de te már alig állsz a lábadon.

ALAJOS: Igazad van, Barnus pajtás, de ha tudnád, hogy itt, belül mennyire fáj.

BRÓSZ: Tudom, tudom, de azért türtöztethetnéd magad. Még megéred, hogy elvonókúrára vitetlek. Akkor aztán elbúcsúzhatsz az osztályvezetői beosztásodtól.

ALAJOS: Kösz, pajtás, tudom, hogy rád mindig számíthatok.
(*Leroskad egy fotelba.*)

BRÓSZ: Mondd csak, Alajos, nem te jelentettél fel a gondnokságon?

ALAJOS: Én? Hogy juthat eszedbe ilyesmi?

BRÓSZ: No, jól van, elhiszem. De nem árt, ha megjegyzed, csak egy telefonomba kerül, és te Nagyfán találsz magad.

ALAJOS: Tudom, Barna, tudom. Ne félj, nem felejttem el! (*Magában*) Hogy fordulnál fel!

BRÓSZ: Tőled meg tanácsot szeretnék kérni, Gábor.

GÁBOR: Parancsolj, Barna bácsi!

BRÓSZ: Te mint mérnök-ember biztosan meg tudod mondani, hogy lehetne áramot vezetni ezekbe a művirágokba. (*A pulton lévő fekete táskából veszi elő őket.*) A buszon láttam valami hasonlót, amikor jöttem hazafelé. Úgy gondolom, ezzel az ötlettel elnyerhetnénk a „Tiszta, virágos szálló” címet. Írd össze, mi kell hozzá, én előteremtem a föld alól is. Hát nem gyönyörűek?

GÁBOR: Nézd, Barna bácsi, először is kell hozzá egy...
(*Kata jön ki a szobából.*)

KATA: Gábor, nem találom a paprikás krumpli receptjét. (*Amikor meglátja Gábor kezében a művirágokat, eszelősen felordít.*) Úristen! Azonnal dobd el! (*Gábor értetlenül néz rá.*) Nem hallod, azonnal dobd el? Nem értem, hogy süllyedhettél eddig, hogy egy műanyag vacakban gyönyörködsz!

BRÓSZ: De asszonyom, ez nem egy műanyag vacak!

KATA: Azt én jobban tudom! A giccs „az autonóm művészetén kívüli művészeti-esztétikai szférák-

ban ízléstelenül dekoratív vagy édeskésen idillikus, gyakran bárgyú humorral megalkotott mű, illetve kontár vásári portéka.” Esztétikai ABC, 93. oldal. Persze sejthettem volna, hogy a maga szerzeménye. Maga képzőművészeti analfabéta!

BRÓSZ: Kikérem magamnak!

KATA: Ugyan kit érdekel!

BRÓSZ: Mondja, asszonyom, maga jelentett fel a gondnokságon?

KATA: Minek néz maga engem? Csak nem képzelem, hogy papírt pocskélok magára, amikor a szemébe is megmondhatom, hogy képzőművészeti analfabéta?!

GÁBOR: Kata, fékezd magad!

KATA: Ugyan miért?

GÁBOR: A lakás érdekében. Tudod, még egy év! Addig mindent le kell nyelni!

KATA: *(Brósznak)* Szerencséje, hogy úrinővel van dolga! *(Gábornak)* Te pedig feljössz, és addig ki nem mozdulsz, amíg végig nem nézted Paul Gauguin reprodukcióit!
(Gábor felmegy a szobába.)

ALAJOS: Szegény Gábor! Hát ezért nem nősültem én meg eddig. Ez a Kata még Karlottán is túltesz. *(Ő is bemegy a szobájába.)*
(Brósz elindul Jutkáék szobája felé, de meglátja a Mária ajtaján kilépő Andrist. Brósz meglepődik, a fiú zavarba jön.)

ANDRIS: Szervusz, apa!

BRÓSZ: Mit kerestél te ebben a szobában?

ANDRIS: Beszélgettünk.

BRÓSZ: Fekve?

ANDRIS: Miért éppen fekvő?

BRÓSZ: Mert ülve a hallban szokás. Pontosabban csak ott lehet társalogni. Idegen szobákba tilos a be-
menet. Csodálom, hogy figyelmeztetni kell erre. Nem elég, hogy anyád lepaktált azzal a kalmár természetű Karlottával, még benned is csalódnom kell. Benned, akiről mindig azt hittem, hogy méltó utódom leszel, ha majd át kell adnom a helyem. De hát hogy bízzak én ezek után tebenned, ha amint kiteszem a lábam, beállsz a rendbontók közé? Nem, édes fiam, ennek egyszer s mindenkorra vége! Ezzel a nővel te még a hallban sem beszélgethetsz!

ANDRIS: De hát miért?

BRÓSZ: Mert megtiltom.

ANDRIS: Ez nem indoklás!

BRÓSZ: És ha nem féltem volna attól, hogy máshol még jobban elzúllik, már erről a szállóról is kitiltottam volna.

ANDRIS: Hogyhogy erről a szállóról is?

BRÓSZ: Úgy, hogy a Központ két szállójáról már kitiltották.

ANDRIS: Hazudsz!

BRÓSZ: Ez az igazság, fiam. Ennek a nőnek sok fazékban főzték a fürdővizét, könnyűvérű, csapodár. De azt is mondhattam volna, hogy szajha.

ANDRIS: Csak azért mered ócsárolni, mert nincs, aki megvédje. De most az egyszer tévedsz, apám. Én megvédek.

BRÓSZ: Ha nem hiszed, kérdezd meg Alajost!

ANDRIS: Az ő szava semmit sem ér. Részeget disznó!

BRÓSZ: De csak amióta a védenced fűvel-fával megcsalja.

ANDRIS: Nem érdekel, hogy mit beszélnek róla. Szeretem és kész. Ő is szeret. Feleségül fogom venni.

BRÓSZ: Megtiltom!

ANDRIS: Nagykorú vagyok.

BRÓSZ: Nem fogsz belőlem egy örömlány-apóst, sem a szállóból bordélyt csinálni.

ANDRIS: Aki bordélyt csinál a szállóból, az nem én vagyok.

BRÓSZ: Hát kicsoda?

ANDRIS: Csodálkozom, hogy éppen te nem tudod, apám, te, a kiváló gondnok, aki éles szemeiddel minden ajtón keresztül látsz, aki egész életedet a szálló bejáratánál egy szék, egy kulcs-csomó és egy szabályzat társaságában éled le.

BRÓSZ: Milyen jogon mersz gúnyolódni velem?

ANDRIS: A fiú jogán, akinek évek óta nincs apja, csak gondnoka, aki emberi szó helyett csak szabályokat és közmondásokat kap.

BRÓSZ: Szóval rossz apád voltam?

ANDRIS: A munkádnak nemcsak önmagadat rendelted alá, hanem anyát és engem is.

BRÓSZ: Anyád sose panaszkodott.

ANDRIS: Mert szeret és hozzád tartozik, de minden lehetőséget megragad, hogy ellensúlyozza a túlkapásaidat. Én azonban nem vagyok hozzád láncolva. Én egyszerűen csak szeretlek téged és hálás vagyok, amiért felneveltél. A továbbiakban azonban a magam életét szeretném élni, a saját törvényeim szerint. Marikát pedig feleségül veszem.

BRÓSZ: Én pedig nem tűröm, hogy egy ringyó befurakodjon a családukba! A szállón pedig rend lesz, még ha mindjárt veled kell is kezdenem a leszámolást. *(Arrébb löki Andrist.)* Tarcali, hozzon egy zsákot!

TARCALI: Igenis, főnök kartárs! Melyiket?

BRÓSZ: A nagyobbikat. Te meg takarodj a szemem elől! *(Odarohan Marika szobájához, beront, majd kipenderíti az ajtón a lányt.)* Kifelé! Takarodj!

MARIKA: De hát mi baja van, Barna bácsi?

BRÓSZ: Kitekerem a nyakad, ha nem hagysz békét a fiamnak!

MARIKA: Hát nem azt mondta, hogy keressék végre magamnak egy rendes embert?

BRÓSZ: De nem az én fiamat!

MARIKA: Már pedig én nem hagyom el! Szeretem. Mellette boldog lehetek, nyugalmat találok.

BRÓSZ: Nem egy kurva számára neveltem!

ANDRIS: Apám!

MARIKA: Hogy merészel így beszélni velem?

BRÓSZ: Mindenkiel úgy beszélek, ahogy megérdemli. Hadd halljam, van-e még férfi rajtam kívül, akit eddig nem sikerült az ágyadba vinni! Holnap estig pedig kiköltözzöl a szállóról, vagy feljelentelek az erkölcsrendészeten!

ANDRIS: Azt próbáld meg!

MARIKA: *(Támad.)* Engem? Nem téveszt össze valakivel?

BRÓSZ: Miért, kit kellett volna mondanom?

MARIKA: Mondjuk Melák Flóriánt meg azt a két olaszt.

BRÓSZ: Na, ebből elég volt! Máris szedheted a sátorfádat! Kifelé!

MARIKA: *(Könyörög.)* Ne küldjön el, Barna bácsi, nincs hova mennem!

BRÓSZ: Persze, hogy nincs, mert már mindenütt ismernek. Akkor hát békét hagysz a fiamnak?

MARIKA: Nem tehetem, szeretem. *(Sír.)* Barna bácsi, ne dobjon ki! Már nem vagyok olyan!

BRÓSZ: Tarcali!

TARCALI: Igenis, főnök kartárs!

BRÓSZ: Úgy látszik, nem akar menni, segítsünk neki!
*(Be akar menni Marika szobájába, az azonban neki-
ront Brósznak, tépi, cibálja.)*

MARIKA: Kit akarsz te kidobni, te vén idióta? Kit akarsz te feljelenteni, te vadállat? Engem? Hát idefigyelj, te féreg, nem te fogsz feljelenteni engem, hanem én téged!

BRÓSZ: Mi? Feljelenteni?! Szóval te voltál, te szemét? Te ültettél bogarat a főosztályvezető fülébe? Takarodj innét, mert széthasítalak! *(Beront a szobába, kidobál egy csomó holmit. Tarcali nem győzi a zsákba szedni. Andrisék befelé hajigálják a megkaparintott darabokat, néhányan sikerül eltalálni Brószt.)* Tarcali, folytassa! Én megyek a villanyvarrógépért! *(Felront Jutkáékhoz.)* Magának meg semmit sem ér a szép szó? Lopja a vállalat áramát? Tolvaj!

FERENC: Lassabban, gondnok úr!

BRÓSZ: Holnap már mehetnek is!

FERENC: Az még elválik!

BRÓSZ: Nyissa ki az ágyneműtartót! Hol van? Hová dugta? Azonnal mondja meg! Az az átkozott madárijesztő figyelmeztette? Ellátom a baját annak is! Mit képzelnek maguk, hol vannak? Jelengetni azt tudnak, de szabályt betartani...
(Az ajtóban rázni kezdi Jutkát, az sírva fakad.)

FERENC: Most aztán ki innen, barom!
(Kipenderíti Brósz, bevágja utána az ajtót. Alajos imbolyog arra, a konyhába igyekszik. A kezében szatyor, benne üvegek. A kipenderített Brósz Alajoshoz száll. Mindketten elesnek, az üvegek szétgurulnak.)

ALAJOS: Pardon!

BRÓSZ: Téged is most hozott ide a fene!

ALAJOS: Az üvegem! Hol van az üvegem?
(Siránkozva turkál, az üvegek istentelenül zörögnek.)

BRÓSZ: Ne óbégass már!

ALAJOS: Eltört az üvegecském!

BRÓSZ: Inkább szedd össze a cserepeket! Tarcali! Hol a fenében kódorog?
(Tarcali Marika szobájából jön ki.)

TARCALI: Itt vagyok, főnök kartárs.
(Alig bírja vonszolni a zsákot.)

BRÓSZ: Ezeket is dobálja bele! Téged pedig elvonókúrára vitetlek.

ALAJOS: Köszí, pajtás, de az üvegecskémet ne felejtsd utánam küldeni!
(Bebotorkál a konyhába.)
(Gyöngyi a fürdőszobába akar menni. Egy nagy lavórban Misi szennyest visz. Amikor Brósz meglátja, szeretne visszafordulni, az azonban nem engedi.)

BRÓSZ: Hová, hová, asszonyom?

GYÖNGYI: Csak a fürdőszobába.

BRÓSZ: És ez itt micsoda?
(Egy tornanadrágot vesz ki a lavórból.)

GYÖNGYI: Szennyest.

BRÓSZ: Azt látom. *(Gyöngyi el akarja venni a ruhát, Brósz azonban rácsap a kezére.)* Nana! Kié ez a tornanadrág?

GYÖNGYI: Az enyém.
 BRÓSZ: És ez a zebracsíkos, piros zokni?
 GYÖNGYI: A férjemé.
 BRÓSZ: Na ne mondja!
 GYÖNGYI: De mondom.
 BRÓSZ: Ne hazudjon!
 GYÖNGYI: Nem hazudok. *(Misi vágat be az ajtón.)* Adja vissza!
 BRÓSZ: Dehogy adom! *(Ráncigálják a ruhát.)* Tarcali, a zsákot!
(Misi félrohan a lépcsőn.)
 MISI: Ne hagyd magad, anyu!
 GYÖNGYI: Ne gyere be, kisfiam! Nem szabad!
 BRÓSZ: Elmenj innen!
 MISI: Eszemben sincs!
 GYÖNGYI: Hallgass már, kisfiam, kitesznek bennünket!
 BRÓSZ: Ki bizony, asszonyom, már szedhetik is a sátorfájukat!
 MISI: Üsd ki, anyu!
 BRÓSZ: Szemtelen, nem mész innen! Te, mindjárt kapsz egy pofont! *(Hárman ráncigálják a tornanadrágot. Misi Brósz hátára pattan, az ide-oda ugrál vele, majd miután Misi leesett, beront Gáborék szobájába.)* Egy írógép! Szóval ezen írtátok a feljelentő levelet! Majd én rendet csinállok itt! Tarcali, a zsákot! Mindjárt rend lesz itt! Elveszem a kedveteket a jelengetéstől. Arra mérget vehettek. Még hogy én nem végzem emberhez méltóan a munkám! Valóságos bünszövetkezet ez a szálló! *(Írógéplapokat szór szét, majd eszelősen dugdosni kezdi a zsákba. Kata időnkét fejbe csapja egy lexikkonnal. A tele tömött zsákkal a hall közepére rohan,*

kiborítja, majd olyan pózba vágja magát, mint az Afrikában vadászók a fényképezőgép előtt.) Íme, a bűn-
jelek.

(Gábor nyomul végig a hallon, vészjósló arccal igyekszik Brósz felé.)

GÁBOR: Hová tette a disszertációmát? Hol az az átkozott? Mit csinált vele? Engedjenek! Megölmöm!
(Ráveti magát Brószra. Példáját Kata, Misi és Gyöngyi is követi. Tarcalt szórakoztatja Brósz szenvedése. Észre sem veszik, hogy Ferenc lejön a lépcsőn, és a telefonhoz siet.)

FERENC: Mentők? Azonnal jöjjenek! Súlyos.
(Miközben Ferenc háttal a bejárati ajtónak telefonál, a verekedők meg kitartóan püfölik egymást, az olaszok Melák két reggeli nőjével settenkednek be a hallba. Alig érnek azonban a hall közepére, a bejárati ajtó és Brószék ajtaja is kinyílik. A bejárati ajtón egy férfi, Brószék ajtaján Sári lép a hallba.)

SÁRIKA: *(hangosan)* A vezérigazgató!
(A színen lévők megdermednek. Ebben a pillanatban a mentő szirénája is megszólal.)

(Függöny)

MÁSODIK FELVONÁS

Egy héttel később. A színpad képe ugyanolyan, mint az első felvonásban, azzal a különbséggel, hogy Brósz kitüntetésének felnagyított mása a bejáratí ajtó fölött lóg. Az első felvonásban vásárolt művirágok is a hallban „virítanak”. A portásfülkében most is Tarcali szundikál. Időnként felriad, aztán szunyókál tovább. Rá se hederít a körülötte settenkedőkre.

Gyöngyi jelenik meg a lavórjával és a kimosott ruhákkal. A bébiholmikat a korlátra teregeti. Miközben szorgoskodik, Alajos indul hajnali körújtára. Most azonban nem Marika, hanem Karlotta ajtajához settenkedik.

Gyöngyi egyszer-kétszer a nyakába csöpögteti a vizes ruhákat. Alajos mindannyiszor szentséget, majd nyomul tovább.

ALAJOS: Karlotta! Karlottácska! Édesem! Engedj be, cicuskám!

(Karlotta hajcsavarósan jelenik meg. Körülnéz, majd szájon csókolja Alajost.)

KARLOTTA: Drágám! *(Alajos levegő után kapkod, mielőtt azonban magához térne, Karlotta már be is rántja az ajtón.)*

GYÖNGYI: Na hiszen, ezek is korán kezdik, vagy túl későn?

(Kata jelenik meg a folyosón, kezében szakácskönyv, magol.)

KATA: „A rántotta a leggyakrabban készülő alkalmi étel. Fontos, hogy minél több változatát ismerjük, különben unottá válik ez a kitűnő, tápláló étel. Sima vagy natúr rántotta: Hozzávaló sze-

mélyenként 2-3 tojás, 1 dkg zsír, olaj vagy vaj... Ha egészen kihűlt, a két lap közé diókrémet töltünk, vaníliás cukorral megszórjuk, tetejére egy kis krémmel fél diót ragasztunk..." Szentisten! Közben arrébb lapoztam, kezdek elölről. *(Visszamegy az ajtajuk elé, onnan indul ismét.)* „A rántotta a leggyakrabban készülő, alkalmi étel. Fontos, hogy minél több változatát ismerjük, különben unottá válik ez a kitűnő, tápláló étel... A rántotta a leggyakrabban készülő alkalmi..."

(Már majdnem sír.)

- GYÖNGYI: Te meg mit magolsz itt?
- KATA: Horváth Ilona szakácskönyvét. Ma van a házassági évfordulónk, Gábort akartam meglepni.
- GYÖNGYI: Ha így folytatod, sikerül is.
- KATA: Már el is ment a kedvem az egésztől. Majd felbontok egy konzervet, pontosabban megkérem Gábort, hogy bontsa fel. Ahhoz is ügyetlen vagyok.
- GYÖNGYI: Gyere a konyhába! Adok egy kis húslevest. Meg pörköltet is.
- KATA: Hát nektek mi marad?
- GYÖNGYI: Ne félts te minket! Én mindig annyit főzök, hogy a szállónak is elég lenne.
- KATA: Mit gondolsz, észreveszi?
- GYÖNGYI: Kicsoda?
- KATA: Gábor.
- GYÖNGYI: Mit?
- KATA: Hogy nem én főztem az ebédet.
- GYÖNGYI: Á! Hagyd evés közben újságot olvasni, akkor majd halvány gőze sem lesz, mit eszik.

KATA: Gondolod?
GYÖNGYI: Tudom. Ő is csak férfi.
KATA: Te Gyöngyi, mi van Jutkával?
GYÖNGYI: Kutya baja!
KATA: És a gyerek?
GYÖNGYI: Él és virul. Három kiló tíz deka. Gyönyörű kislány.
KATA: Mikor mennek ki a kórházból?
GYÖNGYI: Ma.
KATA: Hová viszi őket Ferenc?
GYÖNGYI: Ide.
KATA: A szállóra? De hisz ide nem jöhet gyerek.
GYÖNGYI: Márpedig most jönni fog.
KATA: Azért mégiscsak rendes ember ez a Brósz. Legközelebb nem nevezem analfabétának.
GYÖNGYI: Az! Hogy a frász jönne rá!
KATA: Szóval mégsem engedte meg, hogy ide jöjjenek. Analfabéta!
GYÖNGYI: Hát persze, hogy nem.
KATA: Kezd izgalmas lenni a dolog.
GYÖNGYI: Tudsz titkot tartani?
KATA: Naná! Gábor se tudja meg soha, hogy a te ünnepi ebédedet ette.
GYÖNGYI: Akkor beveszünk az összeesküvők közé.
KATA: Milyen összeesküvők közé?
GYÖNGYI: Be akarjuk csempészni a gyereket.
KATA: Brósz el sem mozdul az ajtó mellől.
GYÖNGYI: Márpedig mi akkor is behozzuk.
KATA: Mi lesz, ha elkap bennünket?
GYÖNGYI: Ennyi embert úgysem lehet kitenni. Meg akkor már mi is kinyitnánk a szánkat.
KATA: Ki az a mi?

GYÖNGYI: Az uram és én, Karlotta meg Alajos, Andris és Marika, az öreg Tarcali, sőt Sárka is, és ha nem vagy gyáva, akkor te is...

KATA: Hihetetlen ez a névsor!

GYÖNGYI: Miért?

KATA: Eddig mindenki csak saját magával törődött, és most csatasorba állunk egy vadidegen gyerekért, akit sose láttunk. Ráadásul kockáztatjuk, amiért eddig annyit nyeltünk.

GYÖNGYI: Vannak pillanatok, amikor nem lehet mást tenni. És ez olyan pillanat. Itt már nem szennyessről vagy külföldi vacakról van szó, hanem egy kisgyerekről meg egy házaspárról, akiknek senkijük sincs, akikkel eddig mindenki azt tehette, amit akart. Intézetben nőttek fel. Az albérletből azonnal kitették őket, amint kiderült, hogy gyereket várnak. Jutka hét hónapig feküdt veszélyeztetett terhesként. Már úgy nézett ki, hogy rendbe jönnek a dolgok, amikor ez a vadállat nekiment. Két gyerekem van, nem nézhetem szó nélkül. A többieket is valami ilyesmi vezérelhette, amikor szövetséget kötöttünk, meg az a vágy, hogy Brósszal szembeszálljanak, csak eddig egyedül védtelenek voltak... Vigyázz, Gábor jön! Gyerünk a konyhába!
(Bemennek, csörömpölnek.)

KATA: Mi a fenére léptem rá?

GYÖNGYI: Karlotta mosatlanjára. Minden este ide teszi a mosogató alá. Lusta kivárni, míg rákerül a sor. Vigyázz, erre jön!
(Gábor pizsamában, köpenyben, álmosan botorkál a folyosón álló hűtőszekrényhez. Kinyitja, kotorászik, majd felordít.)

GÁBOR: Karlotta! *(Kivesz egy nagy méretű szótárt, földhöz vágja. Aztán egy összelapított rózsát emel ki, rázogatja, élesztgeti, a virág azonban „összecsuklik”).* Megölöm azt a bestiát!

KATA: *(Kuncog.)* Az én „ünnepi ebédem” is lett volna olyan, mint ez a virág.

GÁBOR: *(morfondírozva)* Legfeljebb adok neki egy húszast, és megkérem, vegyen magának virágot holnap a városban.
(Visszamegy a szobába.)

KATA: Engem aztán jól elintézték!

GYÖNGYI: Ha akarsz, segíthetsz. Ma Jutkának is én főzök. Ki akarok tenni magamért.

KATA: A levesért ma mindenre kapható vagyok. *(Bemennek a konyhába.)*
(Andris jön ki a lakásukból. Néhány lécső és fehér festék van a kezében. Marikához igyekszik. Bekopog, Marika kijön.)

MARIKA: A matrac nálatok van?

ANDRIS: Anya rendbe tette.

MARIKA: Apád nem vett észre semmit?

ANDRIS: Semmit. Most magával van elfoglalva.

MARIKA: Hogyhogy?

ANDRIS: Vigyázz, itt ólálkodik Melák! *(A lécsőket Marika mögé dugja, majd besurrannak Marika szobájába. Melák körbekémszél, hallgatózik Marika ajtaja előtt, majd Brószékhöz siet. Bekopog.)*

MELÁK: Barnus bátyám! *(Brósz nyüzögött képpel, borogatással a fején jön ki.)*

BRÓSZ: Mi van, fiam?

MELÁK: Barnus bátyám, itt valami készül!

BRÓSZ: Nincs az embernek egy perc nyugta se. *(A fejét tapogatva megy a bejárati ajtónál lévő székhöz. Rárogy.)* Tarcali!

TARCALI: *(Felriad.)* Igenis, főnök kartárs!

BRÓSZ: Látott valami gyanúsat?

TARCALI: Én? Az égvilágon semmit.

BRÓSZ: Gondolhattam volna. Hiába, csak rád számíthatok, fiam. Azt mondod, valami készül? Miből gondolod?

MELÁK: Feltűnően nagy a nyüzsgés.

BRÓSZ: Mire készülhetnek?

MELÁK: Fogalmam sincs. Várjunk csak! Nem ma engedik ki Jutkát a kórházból?

BRÓSZ: Hát aztán! Mi közük nekik Jutkához? Ide nem jöhetnek, az biztos. Világosan megmondtam nekik is.

MELÁK: Azért nem árt résen lenni.

BRÓSZ: Gondolod?

MELÁK: Én vállalom a felderítést.

BRÓSZ: Nem is tudom, mi lenne velem nélküled. De ne félj, nem leszek hálátlan! Eljön még a te időd is! *(A fejéhez kap.)* Jaj!

MELÁK: Még nem mondtad, mi bajod van.

BRÓSZ: Szétesik a fejem. Egész éjszaka nem aludtam. Nagy gondban vagyok. Emlékszel, ma egy hete, tudod, amikor azt a nagy razziát csináltam, megérkezett a vezérigazgató a központból. Aztán három nap múlva behívtak a gondnokságra, az osztályvezetőhöz.

MELÁK: És?

BRÓSZ: És az elmondta, mennyire meg vannak velem elégedve, hogy a kitüntetés is ezt bizonyítja,

meg hogy nincs még egy ilyen megbízható, hűséges és sokoldalú ember, mint én. De hát azt is tudják, hogy nem élhetnek vissza az egészséggemmel, hogy hatvanévesen már nem lehet büntetlenül erőn felül teljesíteni. A razziát hozták példának, ahol a vezérigazgató látta, milyen elszántan és hősiezen védelmezem a szálló rendjét. De hát ezt nem lehet sokáig bírni, előbb-utóbb rámenne az egészségem.

MELÁK: És?

BRÓSZ: És felajánlották, hogy menjek nyugdíjba.

MELÁK: Te?

BRÓSZ: Látom, édes fiam, átérzed a helyzetemet. Egy pillanatra velem is megfordult a világ. Amikor aztán látták, mennyire a szívemre veszem a dolgot, hozzátették, hogy ha ennyire nem akarok nyugdíjba menni, tudnának egy nekem való bizalmi állást.

MELÁK: Hol?

BRÓSZ: Az egyik telepünkön. Minden lakott területtől legalább tizenöt kilométerre.

MELÁK: És mi lennél te ott?

BRÓSZ: *(büszkén)* Főnyomócső-főellenőr.

MELÁK: Micsoda? *(Elfojtja kitörni készülő röhögését.)*

BRÓSZ: Főnyomócső-főellenőr. Ugye te is meglepődöttél? Hát még én! *(Ízlelgeti a szavakat.)* Főnyomócső-főellenőr. Istenem, milyen szépen hangzik!

MELÁK: És te elfogadtad?

BRÓSZ: Hát ez az, amiért nem tudok aludni. Én szívesen elfogadnám, hiszen nem akármilyen, hanem bizalmi állásról van szó, csak félek, hogy nehezen szoknám meg az egyedüllétet. Világ-

életemben emberek között éltem, emberek érdekében dolgoztam.

MELÁK: A szállólakók tudják már?

BRÓSZ: Isten őrizz, még elszemtelenednének, én pedig az utolsó pillanatig fenn akarom tartani a rendet.

MELÁK: A család mit szól hozzá?

BRÓSZ: Sári nem ellenzi. Azt mondja, az én dolgom. A fiam meg egyenesen örül neki. Persze tudom én, honnan fúj a szél. A helyemre pályázik a taknyos, hogy nyugodtan cicázhasson azzal a, azzal a..., de abból nem eszik, arról én gondoskodok. Csak ne fájna ennyire a fejem! Ma kell választ adnom, és én azóta le sem hunytam a szemem. Csak ne szeretném ennyire ezt a szállót! Csak ne tudnám, mennyire szükségük van rám az embereknek! Meg ha én elmegyek, ki folytatná a harcot a „Tiszta, virágos szálló” cím elnyeréséért, ki biztosítaná itt a rendet, a nyugalmat? *(Hirtelen pátosszal)* Fiam! *(Megragadja Melák vállát.)* Tudsz titkot tartani?

MELÁK: *(Mélyen a szemébe néz.)* Tudok.

BRÓSZ: Én téged javasoltalak utódomnak, ha elmegyek.

MELÁK: Engem?

BRÓSZ: Miért csodálkozol ennyire?

MELÁK: Nem is tudom. Tényleg, miért csodálkozok én ennyire?

BRÓSZ: Fiam, te vagy az egyetlen, akiben eddig nem csalódtam. Feleség, fiú, barát, ismerős mind becsapott már, de te még soha. Ugye, fiam, igazam van?

MELÁK: Hogy is kérdezhetsz ilyet? Hát rajtakaptál te már engem valaha is valamin?

BRÓSZ: Soha.

MELÁK: Na látod!

BRÓSZ: Ígérd meg, hogy sohase engedsz másokat dorbézolni!

MELÁK: MÁSOKAT sohasem.

BRÓSZ: Hogy üldözni fogod a bűnt.

MELÁK: Üldözni fogom. Sőt, ha a kezem közé kerül, még meg is nyomorgatom.

BRÓSZ: Most gyere, hadd csókoljalak meg! Így! De azért ne vedd biztosra, hogy elmegyek! Lásunk munkához! Te a szobáknál nézz körül, én meg itt tartom a frontot, a hallban! Ha valamit észreveszel, azonnal jelentsd!

MELÁK: Számíthatsz rám! *(Amikor Brósz nem figyel, beoson a szobájába.)*
(Brósz a fejét fogva jajgat. A bejárati ajtónál Gagyiné nézeget befelé. Halkan kopog.)

BRÓSZ: Hát ez meg mit akar itt vasárnap reggel? *(Szer-tartással nyitja ki az ajtót. Gagyiné bejön, Brósz nem zárja be az ajtót.)*

GAGYINÉ: Jó napot!

BRÓSZ: Maga meg mit keres itt?

GAGYINÉ: Dolgom van!

BRÓSZ: A munkaideje csak holnap reggel kezdődik. Kívül tágasabb!

GAGYINÉ: Gyöngyihez jöttem. Megkért, hogy tanítsam meg töltött káposztát főzni.

BRÓSZ: Hisz ki nem állhatják egymást.

GAGYINÉ: Rosszul tudja.

BRÓSZ: Majd kiderül. Tarcali, hívja csak ide Gyöngyit! *(Az öreg a konyha felé tart, már a lépcsőn kiabál.)*

TARCALI: Gyöngyike, Gyöngyike!

GYÖNGYI: Mi baj van, Tarcali bácsi?

TARCALI: A főnök kartárs akar magával beszélni.

GYÖNGYI: Itt vagyok.

BRÓSZ: Igaz, hogy maga Gagyinéől akarja megtanulni a töltött káposzta készítését?

GYÖNGYI: *(sértetten)* Én? Ettől? Legfeljebb a rántott levesét.

GAGYINÉ: Bizony jobban is tenné, ha azt főzne. Annak a szegény asszonynak most rántott levesre meg sörre lenne szüksége, hogy sok teje legyen. Neki most kettő helyett kell enni. De hát hiába beszélek én magának. Azt hiszi, mindent maga főz itt a legjobban? Hát nagyon téved.

GYÖNGYI: Miért? Ki más? Talán maga?

GAGYINÉ: Hát lenne mit tanulnia tőlem.

BRÓSZ: Hé, mi lesz már itt? Zsibvásár? Szóval nem maga kérte meg Gagyinét, hogy tanítsa meg töltött káposztát csinálni? Akkor meg mit hazudozik itt nekem?

GYÖNGYI: Kérte az a... *(Meglátja, hogy Gagyiné integet, és hogy egy kisbaba dajkálását utánozza. Észbekap.)* Kértem bizony! Mi van ezen csodálkoznivaló? Jöjjön, Gagyiné! *(Karonkapja, magával viszi.)*

BRÓSZ: Vesszek meg, ha értem a nőket!

GYÖNGYI: Ha kitakarította a Jutkáék szobáját, de ragyogjon ám, jöjjön be a konyhába! Kifőzheti a pelenkákat is. Odaadom a mosófazekamat. Katára meg rábízom a vasalást. Már megszáradtak az ingecskék. *(Összeszedi őket.)*

GAGYINÉ: Na hiszen, jóra bízta a vasalást. Mellékeljen hozzá egy kézikönyvet is!

GYÖNGYI: Ne legyen rosszmájú, Kata kitűnő rajztanár!

GAGYINÉ: Az lehet, de az uram már az esküvő napján elzavarta volna.

GYÖNGYI: Már magát is elzavarta egy párszor, pedig nem is rajztanár.

GAGYINÉ: Az igaz. Misit láttam a szálló előtt, a parkban ült egy padon.

GYÖNGYI: Tudom. Én ültettem oda örködni. Ha jönnek Ferencék, hármat fűtyül majd. Akkor aztán kezdődhet a színjáték. Maga honnan tudja, hogy Ferenc idehozza a gyereket?

GAGYINÉ: Hát van énelőttem titok?

GYÖNGYI: Azért mégis csak rendes nő maga, Etelka. Önszántából jött takarítani.

GAGYINÉ: Jött a nyavalya, csak hát már megint elzavart az uram. Gondoltam, míg lecsillapodik, kitakarítom a Ferencék szobáját. De hogy egészen biztos legyenek a dolgomban, még a pelenkát is kifőzöm. *(Gyöngyi bemegy a konyhába, Gagyiné meg a Ferencék szobájába.)*
(Kinyílik Marika szobájának ajtaja. Marika meglátja Brósz. Integet Tarcalinak, hogy terelje el a figyelmét.)

TARCALI: Főnök kartárs, jöjjön csak egy pillanatra! Van itt valami, amit nem értek. *(Brósz nekitámaszkodik a pultnak. Marika int Andrisnak, hogy mehet. Andris Sándorék ajtajához megy. Kopog. Választ nem kap, csak tánczene szűrődik át.)*

ANDRIS: Ezek is csak a SZAKMÁNAK élnek. *(Erősebben kopog. A zene halkul. Sándor dugja ki a fejét, megint alsónadrágban van.)*

SÁNDOR: Te is ilyenkor tudsz zavarni!

ANDRIS: Muszáj. Össze kell állítani a kiságyat. Gyere segíteni!

SÁNDOR: Engem hagyjatok ki a buliból!

ANDRIS: Most mit marháskodsz?

SÁNDOR: Nem marháskodok, de a múltkori cirkusz óta nekem elegendő van az egészségből.

ANDRIS: Ez az utolsó szavad?

SÁNDOR: Ez.

ANDRIS: Na jó. Te tudod. De egy kalapácsot azért adhatsz.

SÁNDOR: Azt igen, de semmi értelme az egésznek.

ANDRIS: Az már nem a te dolgod. Neked ugye semmi közöd az egészhez. *(Sándor mérgesen kiad egy kalapácsot.)*

SÁNDOR: Nesze.

ANDRIS: Viszlát! Jó családalapítást!
(Karlotta dugja ki a fejét az ajtón.)

KARLOTTA: Andriska, csere csak!

ANDRIS: Tessék, Karlotta néni.

KARLOTTA: Néni az öreganyád! Mit gondolsz, ez a ruha jó lesz Jutka kislányának? *(Egy fodros bál ruhát tesz maga elé. Illegeti magát.)*

ANDRIS: Biztosan, Karlotta néni, úgy húsz év múlva.

KARLOTTA: Kár.

ANDRIS: Ha már mindenáron segíteni akar Karlotta néni, küldje ki Alajost!

KARLOTTA: Honnan tudod, hogy itt van?

ANDRIS: Már egy hete csiripelik a verebek.

KARLOTTA: Micsoda istentelen egy ház ez! Az embernek már titka sem lehet. Alajos! Andris keres.

ALAJOS: Mi baj van?

ANDRIS: Gyere kiságyat szegelni! Meg másban is számítnék rád. Marikánál nem maradhat az ágy, azt a szobát állandóan szemmel tartja. Hozzánk

kell átszállítani. Karlotta néni, most dobja be magát az öregnél!

KARLOTTA: Bízjátok rám, fiúk, ügyesebb leszek, mint Mata Hari. *(Miközben Alajosék átszállítják a kiságyat, Karlotta teljesen kikészíti Brósz idegen szövegével. Marika is átmegy Brószékhoz.)* Good morning, mister Brósz! How do you do! How are you? And I? Thank you very much. I am very vell.

BRÓSZ: Karlotta, kérem, nem lehetne másképpen?

KARLOTTA: Dehogynem! Dobroje utro, tovaris...

BRÓSZ: Megörülök. Tarcali, maga érti, mit beszél?

TARCALI: Hát persze! Jó reggelt, Brósz úr! Üdvözlöm. Hogy van? És én? Köszönöm, én is kitűnően érzem magam.

BRÓSZ: Ebből elég volt! Ki vele, mit akar!

KARLOTTA: Én? *(Hátraszól.)* Készen vagytok, fiúk? *(Alajos int.)* Semmit. *(Illegve-billegve elvonul.)*

BRÓSZ: Ma mindenkinek elment az esze! *(Leül a székre, kifújja magát. Misi ekkor fűtyül egy éleset. Gyöngyi kirohan a konyhából.)*

GYÖNGYI: Kezdődik.

BRÓSZ: Mi volt ez?

TARCALI: Ez? Ez egy kismadár, főnök kartárs. *(Misi másodikat fűtyül.)*

BRÓSZ: Szóval ez magának kismadár?

TARCALI: Az, főnök kartárs, kismadár.

GYÖNGYI: Már a kanyarban vannak! *(A szobájukhoz fut.)* Miklós, gyere gyorsan!

MIKLÓS: Megyek.

GYÖNGYI: A subát a szobában ne hagyd! Szólj be Alajosnak is! *(Miklós Alajos szobájához megy.)*

MIKLÓS: Alajos! *(Brószékhoz szól be.)* Alajos! A művirágokat!

(Miklós és Alajos a lépcsőn helyezkednek el. Először Alajos csinálja a művirágokat, és Miklós böködi a subaszőnyeget, majd cserélnek. Kata is kidugja a fejét a konyhából.)

KATA: Gyöngyi, Gábornak is szólj! Böködni ő is tud. De a művirágokhoz nem engedem! *(Gyöngyi be- nyit Katának ajtaján, Gábor is elhelyezkedik a lépcsőn. Bököd.)*

BRÓSZ: *(Tarcalinak)* Milyen jó, hogy kitaláltam az „Egy család – egy művirág” akciót, közösségi szellemre neveli az embereket, meg fejleszti a szép-érzéküket. *(A subázóknak.)* Milyen kár, hogy nem énekeltek, fiúk, felfrissülne a lelketek.

MIKLÓS: Még arra is sor kerül, Barna bátyám, *(Amikor Brósz elfordul, Alajos kártyát vesz elő, és ettől kezdve hol a kézimunkát, hol a kártyát kapják elő, ami éppen megfelel a pillanatnyi helyzetnek. Gagyiné jön ki Ferencék szobájából. Odaszól Gyöngyinek.)*

GAGYINÉ: Tiszta minden, mint a patyolat. Megyek pelenkát főzni.

GYÖNGYI: Jól van, Etelka. Ott van minden a konyhában. *(Gagyiné bemegy a konyhába. Kata a kivasalt gyermekruhákkal tanácstalanul toporog.)*

KATA: Hová vigyem?

GYÖNGYI: Ferencék szobájába.

KATA: Mi lenne, ha megterítenék?

GYÖNGYI: Helyes, de igyekezz! *(Kata bemegy Ferencék szobájába. Sárika jön ki a lakásukból.)*

SÁRIKA: Minden rendben?

GYÖNGYI: Azt hiszem, semmit sem felejtettünk el. *(Misi a harmadikat fűtyüli.)* Itt vannak! *(Gyöngyi bemegy a konyhába.)*

SÁRIKA: Akkor kezdem. *(Ferencék már a bejárati ajtónál állnak, Sárika int nekik, hogy még várjanak.)* Gyere, fiam, egyél valamit!

BRÓSZ: Nem vagyok éhes.

SÁRIKA: Ma még semmit se ettél.

BRÓSZ: Nem érted, hogy nem vagyok éhes?

SÁRIKA: Az orvos azt mondja..

BRÓSZ: Fűtyülök az orvosra!

SÁRIKA: Tudod, mit készítettem?

BRÓSZ: Nem érdekel.

SÁRIKA: Ha meghallod, érdekelni fog.

BRÓSZ: Nem fog.

SÁRIKA: Olyan vagy, mint egy gyerek. Még meg sem mondtam, mit kapsz, máris tiltakozol. Emlékszel, Andris is ilyen volt öt éves korában?

BRÓSZ: Hat éves korában.

SÁRIKA: Öt éves korában.

BRÓSZ: Hat éves korában, fiam. Azt én jobban tudom.

SÁRIKA: Nem tudod jobban, én szültem.

BRÓSZ: Jobban tudom. Én csináltam.

SÁRIKA: Azért mégis elmondom, mit készítettem.

BRÓSZ: Nem figyelek oda.

SÁRIKA: Libamáját, rántva!

BRÓSZ: *(Felcsillan a szeme.)* Mit? Libamáját? Zöldborsós rizzsel?

SÁRIKA: Hát persze. Vékony szeletekre vágtam, és finomra szitált morzsába mártottam.

BRÓSZ: *(Ábrándozva)* Rántott libamáj. *(Keményen)* Nem kell!

SÁRIKA: Miért?

BRÓSZ: Mert rántott libamáját mindig csak akkor csinálsz nekem, amikor le akarsz venni a lábamról. Halljuk, miben sántikálsz!

SÁRIKA: Én? Semmiben.

BRÓSZ: Nem úgy nézel ki.

SÁRIKA: Akkor bejössz?

BRÓSZ: Eszemben sincs, majd te kihozod.

SÁRIKA: Nem hozom! Gyere te!

BRÓSZ: Dehogyan megyek.

SÁRIKA: Csak azt nem tudom, miért nem költözől ki végleg a hallba!

BRÓSZ: Látod, ez nem is olyan rossz ötlet. Nos, hozod azt a libamáját?

SÁRIKA: Mit tehetnék? Éhen nem pusztulhatsz. *(Széttárja a karját Ferencék felé, majd bemegy a lakásba. Mielőtt azonban bemenne, odaszól Tarcalinak.)* Tarcali bácsi, most maga jön.
(Brósz feláll, odamegy az ajtajukhoz, türelmetlenül beszél.)

BRÓSZ: Hozod már, fiam, azt a libamáját?

SÁRIKA: Mindjárt.
(Miközben Brósz várakozik, Tarcali a pult elé csoszog. Óvatosan, úgy, hogy Brósz majd észrevegye, leteszi a földre azt a kulcscsomót, amit Meláktól csent el. Aztán visszabaktat. Brósz megunja a várakozást, a bejárat felé indul, de közben észreveszi a kulcscsomót.)

BRÓSZ: Még ilyet! Ilyen még sosem fordult elő velem. De hát mikor hagyhattam el? *(Felemeli a kulcscsomót, az övére akarja akasztani, de közben észreveszi, hogy a sajátja ott van a helyén. Leveszi azt is.)* A mindenségit, de melegem lett! Tarcali, nézze csak, jól látok! Hány kulcscsomó van a kezemben? *(Tarcali int Ferencéknek, hogy indulhatnak. Azok óvatosan besurrannak. Jutka kezében egy szatyor, Ferencnél egy hatalmas utazótáska van, aminek*

az oldalára két, nagyméretű lyukat vágta. Ferenc időnként ringatja a táskát. Jutkáék bejönnek ugyan, néhány lépésnél azonban nem jutnak tovább. Brósz ugyanis – a Tarcalival folytatott beszélgetés során – mindig úgy mozog, mintha Jutkáék felé akarna fordulni.)

TARCALI: Egy, főnök kartárs.

BRÓSZ: Hogyhogy egy? Én kettőt látok.

TARCALI: Pedig csak egy van. Az egyik kezében is egy meg a másikban is.

BRÓSZ: Ebből elég volt! Azt mondja meg inkább, hogy került ez ide!

TARCALI: Hát hozták.

BRÓSZ: Kicsoda?

TARCALI: A főnök kartárs.

BRÓSZ: Dehogyan én!

TARCALI: De bizony a főnök kartárs. Még meg is kérdezte, hogy hány kulcscsomó van a kezében.

BRÓSZ: Látott már valakinél ehhez hasonló kulcscsomót?

TARCALI: Én igen.

BRÓSZ: Kinél?

TARCALI: A főnök kartársnál.

BRÓSZ: Tarcali, ne hozzon ki a sodromból!

TARCALI: Én csak a főnök kartárs kérdéseire válaszoltam.

BRÓSZ: Maga napról napra ütődöttebb.

TARCALI: Igyekszik az ember. *(Brósz legyint.)*

BRÓSZ: Kié lehet ez a kulcscsomó? Kiderítem, ha addig élek is! Vajon pontosan olyan mint az enyém? Mindjárt kipróbálom. *(A bejárat ajtóhoz menne, de a már korábban is leselkedő Karlotta kivágja szobája ajtaját. Istentelenül visít, de nem*

megy közelebb. Így Brósz kénytelen odamenni. Jutkáék ismét haladhatnak a lépcső felé.)

KARLOTTA: Mamma mia! Mister Brósz! Mamma mia!

BRÓSZ: Mi történt?

KARLOTTA: Ott! *(A szobájába mutat. Brósz berohan. Karlotta megpróbálja rázárni az ajtót, Brósz azonban gyorsan visszajön.)*

BRÓSZ: Nem látok semmit.

KARLOTTA: Ott! *(Most meg a bejárati ajtó felé mutat.)*

BRÓSZ: *(Odanéz.)* Ott sincs semmi.

KARLOTTA: Mister Brósz! *(Brósz nyakába omlik. Az idétlenül toporog vele.)*

BRÓSZ: Tarcali, hozzon vizet! *(Lefekteti Karlottát a földre.)*

TARCALI: Igenis, főnök kartárs! *(Felkapja a pulton lévő kancsót, odaviszi. Brósz leönti vele Karlottát. Az dühösen felpattan.)*

KARLOTTA: Brósz, maga egy idióta! *(Bevágja az ajtót.)*

BRÓSZ: De Karlotta! Ez a nő egyre érthetlenebb. Nem lehet, hogy egy kicsit? *(Kezével mutatja, hogy bolond.)*

TARCALI: Ki tudja. *(Visszamegy a fürkhéhez.)*

BRÓSZ: *(Meglátja, hogy a lakásuk ajtajában Marika és Andris csókolózik. Miközben ő odalohol, Jutkáék keresztüljutnak Alajosékon. Ők is leülnek a művirágot csinálók közé. Gáborék kézfogással, hátbaveregetéssel, puszival gratulálnak a házaspárnak. Még a kisbabát is megnézik, gügyögnek neki.)* Ti meg mit csináltok ott?

MARIKA: Csókolózunk.

BRÓSZ: Azonnal hagyjátok abba!

ANDRIS: Eszünkben sincs. *(Brósz körbejárja őket, igyekszik*

szétválasztani a párt, azok azonban ellenállnak, Jutkáék már majdnem a szobájukhoz érnek.)

BRÓSZ: Csak ne fájna ennyire a fejem, majd szétcsapnék én köztetek. *(Alajosékhoz vonszolja magát. Leül. A fejét tapogatja. Marika és Andris bemennek Brószékhoz.)* Hogy haladtok, fiúk?

ALAJOS: Mintha mindig ezt csináltuk volna. Nézd ezt a gyönyörű galambpárt!

BRÓSZ: Tehetségesen böködsz. Alajos.

ALAJOS: Kösz, pajtás, jólesik a dicséret, az ember szárnyakat kap tőle.

GÁBOR: Barna bácsi, kérlek, én meg arra gondoltam, hogy művirágkoszorút kellene fonnai a bejárati ajtóhoz.

KATA: *(Kiszól.)* Gábor, ne vidd túlzásba, még a cél érdekében sem!

BRÓSZ: Az előbb mintha többen lettetek volna.

ALAJOS: Ugyan már, képzelődsz, pajtás.

BRÓSZ: Nem, nem, itt valami nem stimmel.

MIKLÓS: Hát akkor, énekelünk, fiúk? *(Énekelni kezdik a Gyermekem, ó aludj már... kezdetű dalt. Négy sor elhangzása után Miklós kérdez.)*

MIKLÓS: Barna bátyám, te nem kapcsolódsz be?

ALAJOS: Hogy a lelked megtisztuljon...

BRÓSZ: Ha annyira akarjátok... *(Ő is énekel. Befejezik a dalt.)*

MIKLÓS: Most pedig kánonban.

(Elkezd, de Brósz hirtelen leint.)

(Jutkáék éppen be akarnak lépni az ajtón, amikor Brósz észreveszi őket.)

BRÓSZ: Megvan! Ferencék!

ALAJOS: Ferencék?

GÁBOR: Na nézd csak, észre se vettük!

JUTKA: Jó napot!

BRÓSZ: Hazaengedték?

JUTKA: Haza. *(Be akar menni.)*

BRÓSZ: Nem jönneek le egy percre?

FERENC: Minek?

BRÓSZ: Beszélgetni egy kicsit.

FERENC: A feleségem fáradt.

BRÓSZ: Csak egy percre! *(Jutkaék kelletlenül megindulnak. Az utazótáskát Alajoséknál hagyják. Azok vigyáznak rá, mint a hímes tojásra.)* Így ni! Üljön ide! *(Jutka leül, de idegesen tekinget Alajosék felé.)* És most meséljen, hogy van!

JUTKA: Köszönöm, jól.

BRÓSZ: És a gyerek?

JUTKA: Remélem, ő is! *(Sóhaj.)*

BRÓSZ: Most hol van?

JUTKA: A..., a..., jó helyen.

BRÓSZ: Nem helyeslem, hogy maga nincs vele.

JUTKA: Mit tehetnék?

BRÓSZ: Csodálom, hogy éppen nekem, a férfinak kell figyelmeztetnem arra, hogy a gyereknek az anyja mellett a helye.

FERENC: Ebben egyetértünk.

BRÓSZ: Ezek a mai fiatalok! Gyereket csinálni, azt igen, de törődni vele!

FERENC: Menjünk, Jutka! *(Elindulnak. Ebben a pillanatban felsír a gyerek. Alajos meglóbálja a táskát.)*

BRÓSZ: Mi volt ez?

JUTKA: Zsuzsika! *(Elveszi a táskát.)* Kislányom! *(A gyerek megint felsír.)*

BRÓSZ: A gyerek! Itt van a gyerek! *(Jutka a szobájuk felé)*

rohan.) Azonnal hozza vissza! *(Jutka után futna, a férfiak azonban útját állják.)*

FERENC: Nem ajánlom, hogy utána menjen! *(Jutka be-
megy a Kata által szélesre tárt ajtón.)*

BRÓSZ: Mi ez? Magyarázatot kérek! Azonnal!

MIKLÓS: Na hagyjuk ezt a hülyeséget! Gyerünk! *(Ledobja
a művirágokat. Alajos és Gábor is a szobájába indul.)*

BRÓSZ: Mi ez? Hová mentek?

ALAJOS: Intézzétek el ketten.

GÁBOR: A ti dolgotok, Barna bácsi. *(Elmennek.)*

BRÓSZ: Magyarázatot kérek!

FERENC: Már megadta a választ. Az előbb mondta,
hogy a gyerekek az anyja mellett a helye.

BRÓSZ: De nem itt a szállón.

FERENC: De ha egyszer itt lakunk.

BRÓSZ: De csak addig, amíg betartják a házirendet. Ha
elfelejtette volna, felfrissítem az emlékezetét.

FERENC: Felesleges. Betéve tudom az egészet. Amikor
ideköltöztünk, mind a kettőnknek fel kellett
mondani.

BRÓSZ: Akkor meg nem értem.

FERENC: Mit nem ért?

BRÓSZ: Hogy mégis megszegték.

FERENC: A szabály az szabály, az ember meg ember.

BRÓSZ: A kettő nincs ellentétben egymással, a szabá-
lyok az emberek érdekében születnek.

FERENC: A szabályzatírók papírfigurákban gondolkoz-
nak, a hús-vér ember meg ahány, annyiféle.
„Falu kalodáját sem szabják egy ember lábá-
hoz.” Maga szereti a közmondásokat, ezt ismeri-e? Nem? Hát azt, hogy „Hol sok a törvény,
szaporodik a bűn”? Ezt se? Vagy azt, hogy

„Sok törvény, sok örvény”? Látja, maga sem tud mindent, magának is lenne mit felmondania.

BRÓSZ: Mi az, leckéztet?

FERENC: Eszemben sincs, csak már unom a szövegét.

BRÓSZ: Ha unja, elmehet, nyitva az ajtó, „Fel is út, le is út!”

FERENC: Majd két hét múlva, ha megkaptuk a lakást.

BRÓSZ: Csak nem képzelem, hogy itt maradhatnak?

FERENC: Nyugodjon bele, maradunk!

BRÓSZ: Miért nem mennek a nagyszülőkhöz?

FERENC: Mert nincsenek.

BRÓSZ: Vagy albérletbe.

FERENC: Ki fogadna be gyerekkel?

BRÓSZ: Micsoda felelőtlenség! Akinek nincs lakása, ne akarjon gyereket!

FERENC: Amikor a maga felesége szült, maguknak volt?

BRÓSZ: Hát...

FERENC: Na látja! Beszél összevissza. És különben is, maga miatt szült korábban a feleségem.

BRÓSZ: Hogyhogy?

FERENC: Ha akkor nem esik neki, nem izgatta volna fel magát, és kihúzta volna még három hétig.

BRÓSZ: Szóval én vagyok az oka?

FERENC: Csodálom, hogy eddig még nem jött rá.

BRÓSZ: Meg annak is én vagyok az oka, hogy ilyen nyavalyás a felesége, ugye? Bezzeg az anyám! Öt gyereket szült, ebből négyet a mezőn, a nagyanyám segítségével. Ezek a mostani fiatalasszonyok nem valók semmire!

FERENC: És hány gyereket nevelt fel az anyja?

BRÓSZ: Csak engem. A többi elvitte a...

FERENC: Magát is elvihette volna!

BRÓSZ: Hogy beszél rólam?

FERENC: Ahogy maga a feleségemről.

BRÓSZ: Szóval nem viszik el a gyereket?

FERENC: Már megmondtam.

BRÓSZ: A szálló nyugalma nem lehet megzavarni.

FERENC: Csak magának?

BRÓSZ: Hogyhogy nekem?

FERENC: Jól hallotta! Azt kérdeztem, csak maga zavarhatja meg a szálló nyugalma.

BRÓSZ: Én?

FERENC: Úgy bizony. Hát ki az, aki oda megy be, ahová és amikor éppen csak akar? Maga! És ki az, aki akkor kiabál és úgy kiabál, ahogy éppen jólesik? Lásza be, a maga oroszlanbörgéséhez képest a gyerek sírása csak kis éji zene!

(*Felmegy a szobájukba.*)

BRÓSZ: Még hogy én zavarom a szálló nyugalma! Én, akit eddigi munkájáért „Kiváló dolgozó” címmel tüntettek ki! Megáll az eszem! Oroszlanbörgés! Mit merészel! Ők rúgnak fel mindent, és engem ültetnének a vádlottak padjára. De nem hagyom én ezt ennyiben. Csak ne szaggatna úgy a fejem! Mindjárt megkérdem én tőlük, ki az, aki a szálló nyugalma zavarja. Tarcali, jöjjön ide!

TARCALI: Megyek, főnök kartárs.

BRÓSZ: Mondja a szemembe, hát zavarom én a szálló nyugalma!

TARCALI: Honnan tudnám én azt, főnök kartárs, nem lakok én itt.

BRÓSZ: Ne ötölgön-hatoljon, hanem válaszoljon egyenesen!

TARCALI: Hát...

BRÓSZ: Na mi lesz már?

TARCALI: Tessék inkább mástól kérdezni!

BRÓSZ: Meg is kérdezem, ne féljen! *(Karlotta lép ki az ajtón.)* Jó, hogy jön, Karlotta. Mondja csak, mikor zavartam én a szálló nyugalma!

KARLOTTA: Például most is. Úgy ordítózik, hogy a kislány biztosan képtelen elaludni. Maga szívtelen!

BRÓSZ: Én szívtelen?

KARLOTTA: Igen, az. Mert ha lenne szíve, nem verte volna le azt a fecskefészket. Pedig hogy könyörögtem.

BRÓSZ: Miféle fecskefészket? Miről beszél?

KARLOTTA: Ami az ablakomban volt. Mit vétett az magának? Engem meg hogy szeretett! Minden reggel bekopogott a csőrével.

BRÓSZ: Bepiszkitotta az ablakot.

KARLOTTA: Hát aztán, nem magának kellett lemosni. Én meg nem voltam olyan magányos. De maga leverte, saját kezűleg, hogy biztos legyen a dolgában. *(Alajos már korábban kijött a szobájából.)*

ALAJOS: Igaza van Karlottának, szívtelen vagy, Barnus pajtás. Engem is elvonókúrára vitettél volna.

BRÓSZ: A te érdekedben.

ALAJOS: Az én érdekem az lett volna, hogy valaki leüljön velem, meghallgasson, és lelket öntsön belém. Hogy elbeszélgessen velem, mint férfi a férfival. Én neked szerettem volna elmondani, mi fáj, de te sose hallgattál meg, csak az elvonókúrárt hajtogattad. Sosem voltál a barátom, csak a gondnokom. Annak is csapnivaló! Ha Karlotta nem vesz pártfogásába, elvesztem volna.

BRÓSZ: De Alajos, te aztán igazán tudod, hogy egész életemben a hivatásomnak éltem. Én nem értem rá lelki nyavalygásokra. Nekem keménynek kellett lennem.

TARCALI: Elég baj az. Ha odafigyelt volna az emberekre, a munkáját is jobban végezte volna, főnök kartárs, már megbocsásson.

BRÓSZ: Magát meg ki kérdezte?

TARCALI: Hát ez az? Sose kérdezett, csak osztogatott, fegyelmet meg büntetéseket. Halljuk, mi volt az én eddigi legnagyobb bűnöm!

BRÓSZ: Az utóbbi időben rendszeresen elaludt.

TARCALI: És tudja-e a főnök kartárs, hogy miért?

BRÓSZ: Miért, miért? Kit érdekel a miért? Az én feladatom nem a miérték kutatása, hanem a munkafegyelem biztosítása.

TARCALI: Csakhogy az ember nem gép, amit reggel hatkor bekapcsolnak, és délután kettőig úgy működik, ahogy akarják.

BRÓSZ: Elég baj az! Minden egyszerűbb lenne.

TARCALI: Rossz hallgatni magát, főnök kartárs.

BRÓSZ: Ha tudnám, miért alszik el reggelente, mit változtatna az a helyzeten?

TARCALI: Sokat. De ezt maga úgysem érti. Maga, főnök kartárs, csak a parancsolgatáshoz ért, de ahhoz aztán igen. Tarcali, jöjjön ide! Tarcali, azonnal mondja meg! Tarcali, tudja, mi jár ezért? Tarcali, a zsákot! Egész nap, egész évben csak ezt hallom, de azt még sosem kérdezte meg, bírod-e, vénember. Mondja, főnök kartárs, tudja maga a keresztnévemet! Ugye hogy nem. Hát azt, hogy hány éves vagyok? Azt se. Tízzel több,

mint maga, de úgy ugráltat, mintha legalábbis hússzal fiatalabb lennék.

BRÓSZ: No nézd csak, de megjött a hangja! Amikor meg kérdeztem, tátogott, mint hal a szárazon.

GAGYINÉ: *(Kiszól a konyhából.)* Mert félt a szerencsétlen. De én sose féltem magától, én mindig megmondtam a véleményemet.
(Közben lejön.)

BRÓSZ: Ami igaz, az igaz, a szája mindig gyorsabban járt, mint a keze. Pedig fordítva hasznosabb lett volna mindenkinek. Halljuk, mi nyomja a begyét!

GAGYINÉ: Sok minden, de legfőképpen az, hogy nem tud bánni az emberekkel, hogy nem tud kérni, csak parancsolni, és hogy nem tud megköszönni, csak büntetni.

BRÓSZ: Ezek üres szavak, általánosságok.

GAGYINÉ: Mondhatom másképpen is. Mondja, főnök kartárs, hány vasárnap van egy évben!

BRÓSZ: Hogy jön ez most ide?

GAGYINÉ: Válaszoljon nyugodtan!

BRÓSZ: Ötvenkettő.

GAGYINÉ: És hányat töltöttem én ebből a szálló takarításával a múlt évben?

BRÓSZ: Úgy hármát-négyet.

GAGYINÉ: Hármát-négyet. Na ne röhögtesse már ki magát, gondolkodjék!

BRÓSZ: Nem vagyok én számológép, honnan tudnám?

GAGYINÉ: Maga is csak azt jegyzi meg, amivel a főnökeinek dicsekedhet, hogy a kitüntetései számát növeljék.

BRÓSZ: Kikérem magamnak, ez rágalmazás!

- GAGYINÉ: Jó, jó, csillapodjék! Majd megmondom én. Huszonhármát. Huszonhárom vasárnap hagytam magam berángatni, huszonháromszor veszttem össze az urammal a szálló miatt. És mi volt ezért a jutalom? Na mi volt? Gyanúsítás, kioktatás meg fenyegetés. Hát azt tudja-e, főnök kartárs, mikor javasolt utoljára jutalomra? Három éve. Azóta egy vasat se láttam.
- BRÓSZ: Ma senki se hívta, mégis itt van. Vagy talán számított valamire?
- GAGYINÉ: Nem, főnök kartárs, nem számítottam semmire. Ma magam miatt jöttem. A lelkiismeretem húzott. Meg egy kicsit törleszteni is akartam az adósságaimból, mert igen sok rosszal tartozom már magának.
- BRÓSZ: Látja, Gagyiné, ez a maga baja, jártatja a száját fölöslegesen, beszél összevissza mindenfélét.
- GAGYINÉ: Persze én maga szerint fölöslegesen meg összevissza beszélek, de az a simaszájú, akasztófára való barátja az mondhatja éjjel-nappal. Azt bezzeg elhallgatná étlen-szomjan is, mert az csak dicséri. De azt már nem tudja, hogy csak a szemébe, a háta mögött meg röhög a markába.
- BRÓSZ: Kiről beszél?
- GAGYINÉ: Na mit gondol?
- BRÓSZ: Fogalmam sincs, kit ócsárol.
- GAGYINÉ: Hát azt a híres Melák Flóriánt, a puszipajtását.
- BRÓSZ: Ne merje a szájára venni azt a derék fiút!
- GAGYINÉ: Nagyobb gazembert még életemben nem láttam.
- BRÓSZ: Ha nem hagyja abba, olyat teszek, hogy magam is megbánom.

GAGYINÉ: Megütne egy börtöntöltelék miatt? Képes lenne rá?

BRÓSZ: Hagyja abba!

GAGYINÉ: Nem hagyom!

BRÓSZ: Nem? *(Felemeli az öklét.)*

GAGYINÉ: Nem!

BRÓSZ: Te! *(Neki akar menni Gagyinének.)*

KARLOTTA: Brósz!

ALAJOS: Barnus!

TARCALI: Főnök kartárs, keresik. *(Két rendőr áll az ajtóban.)*

BRÓSZ: Szerencséje!

GAGYINÉ: A magáé is!

BRÓSZ: Ki keres?

(Most látja meg a két rendőrt. Zavarba jön.)

1. RENDŐR: Ön a gondnok?

BRÓSZ: Igen.

1. RENDŐR: Lakik itt egy Melák Flórián nevű segédmunkás?

BRÓSZ: Igen.

1. RENDŐR: Vezessen a szobájához!

BRÓSZ: Miért, mit követett el?

2. RENDŐR: Hosszú lenne azt felsorolni. *(Bekopognak, Melák kijön.)*

1. RENDŐR: Melák Flórián?

MELÁK: Az vagyok.

1. RENDŐR: Jöjjön velünk!

MELÁK: Kérem.

BRÓSZ: Fiam, hát igaz?

MELÁK: Ja, Barnus bátyám, ilyen az élet. *(Kifelé menet odaszól Tarcalinak.)* Vén huncut, nem megcsapta a kulcsomómat!

(Brósz összeomlik. Lerogy a bejáratnál lévő székre. A homlokát törölgeti.)

BRÓSZ: De azt azért nem tagadhatják, hogy a szállóból otthont varázsoltam.

KATA: *(Levágat a lépcsőn.)* Na ebből elég volt! Most már én sem hallgatok tovább.

BRÓSZ: Szétszakad a fejem.

KATA: Méghogy ez otthon! Hát hogy néz ki ez a szálló? Nézzék csak meg, kedves lakótársak! Mint egy kaszánya meg egy piaci bazár együttvéve. De azok legalább tisztességesek! Azok nem tetszelegnek a meleg fészek meg a művészi tökéletesség szerepében. De ez itt? A ridegség és izléstelenség szörnyű keveréke. De ami még ennél is elviselhetetlenebb, hogy ráadásul még édeskés rajongással kellene imádni az istent, aki mindezt az itt élők ellen elkövette. Tud követni, Brósz úr?

(Gyöngyi jön ki a konyhából, a korlátra könyököl.)

BRÓSZ: A fejem...

KATA: A feje? Sajnos nemcsak a fejével van baj, az lenne a legkevesebb, hanem a szívével is! Mondja, minek nézi maga az embereket? Persze hogy is várhatnánk magától megértést, amikor a családjával is úgy viselkedik, mint valami idegenekkel. Sárkát beosztottjaként kezeli, a fiánál meg előbbre valónak tartja Melák Flóriánt. Így aztán hogy is gondolhattunk arra, hogy emberséges lesz a más gyerekével?!

BRÓSZ: Én mindent az emberek érdekében tettem...

KATA: Az emberek érdekében? De hát hogyan? Megkérdezett-e közülünk csak egyet is valaha, hogy

mi lenne ennek a kis közösségnek az érdeke? Hogy mi hogyan szeretnénk otthonosabbá tenni a szállót arra a hosszabb-rövidebb időre, ameddig a fedele alatt együtt élni kényszerülünk? Hogyan hihette, hogy az emberek érdekében cselekszik, amikor nem is ismeri az embereket?

BRÓSZ: De ismerem a szabályokat, a rendeleteket, a törvényeket, azok pontosan megmondják, mit kell tennem.

KATA: Bár be kell látnom, hogy maga reménytelen eset, egy mondat mégis kikívánczik belőlem. Az otthonosság sohasem a felcicomázott, élettelen falakból árad, hanem a közöttük élő emberek lelkéből.

(Felmegy.)

ALAJOS: Bravó, Kata!

GAGYINÉ: Ezt szépen mondta.

GYÖNGYI: Helyettem is szólt.

TARCALI: Nem is hittem volna, hogy így tud beszélni.

KARLOTTA: Na, mister Brósz, mit szól mindehhez?

GAGYINÉ: Szóhoz sem tud jutni, megnémult az igazságtól.

ALAJOS: Meg attól, hogy a két rendőr elvitte a legjobb barátját, a kis Melák Flóriánkát. Élete nagy felfedezettjét.

BRÓSZ: Hagyd abba, Alajos!

ALAJOS: Nem hagyom. Éppen elégszer fojtottad már belém a szót. De már nem félek a fenyegetéseidtől.

KARLOTTA: Nem bizony. Már nem tud olyan könnyen elbánni velünk, már nem vagyunk egyedül.

GAGYINÉ: Csak addig volt nagy szája, amíg nem mertünk nekimenni.
(Észre sem veszik, hogy Sári kijön a lakásból és felmegy Jutkáékhoz.)

TARCALI: Engem se fog többet megalázni.

GYÖNGYI: Se a gyerekekkel ordítózni.

BRÓSZ: Ha nem hagyják abba, hívom a rendőrséget.

ALAJOS: Ma már voltak itt egyszer.

KARLOTTA: Már megtalálták, akit kerestek.

TARCALI: Több csirkefogó nincs a szállóban.

GAGYINÉ: Vagy ha mégis, az nem mi vagyunk.

BRÓSZ: Elég volt, azonnal takarodjanak a szobájukba!

GAGYINÉ: Na nézd csak, hogy beszél!

KARLOTTA: Mit képzelsz, hol van?

ALAJOS: Csendesebben, Barnus pajtás!
(Sárika karján a kisbabával lép ki Jutkáék ajtaján.)

SÁRIKA: Gyere, Jutka!
(Jutka gyerekholmit cipel.)

BRÓSZ: Hát te meg mit csinálsz ott?

SÁRIKA: Lefektetem a babát. De ti azért nyugodtan folytassátok! Estig még van idő, ráértetek.

BRÓSZ: De hát a szálló rendje...

SÁRIKA: Ránk nem vonatkozik. Mi szolgálati lakásban lakunk. Csodálom, hogy ez a megoldás még nem jutott eszedbe. Andris felköltözik Férihez, te meg majd hallgatod Zsuzsika sírását. Úgyis mindig szeretted volna egy kislányt. Hát most itt van! Nézd, milyen édesen alszik!

BRÓSZ: *(Nem néz oda.)* A szabályzat...

SÁRIKA: Csak két hétről van szó.

BRÓSZ: Sári, vagy én, vagy a gyerek!
(Farkasszemet néznek.)

SÁRIKA: A gyerek!
(Brósz megzavarodik, nem erre számított.)

BRÓSZ: Szóval te is ellenem fordulsz? Már azon sem csodálkoznék, ha te jelentettél volna fel. *(Hirtelen)* Akkor én most elmegyek.

SÁRIKA: A csomagod. A libamáját is beletettem.

BRÓSZ: A libamáj! Hát ezért akartál levenni a lábamról! És te ezt már tegnap óta tudod.

SÁRIKA: Nem tegnap óta, már egy hete.

BRÓSZ: Valld be, hogy te voltál!

SÁRIKA: Meg kellett tennem. Mindnyájunk érdekében. Remélem, elfogadod a főnyomócső-főellenőri állást.

BRÓSZ: El. De nem azért, mert ti összeesküdtetek ellenem, csak azt ne higgyétek, hogy legyőztetek, hanem azért, mert most ott van rám szükség. *(Leteszi a szabályzatot és a kulcsomót, leveszi a falról az őzfejet és a kitüntetés felnagyított mását, majd méltóságtelesen kimegy velük az ajtón. Az utolsó pillanatban visszafordul.)* Ezt jól jegyezzétek meg! *(Miután eltűnt, a jelenlévők leszedik a tiltó táblákat, élő virágra cserélik ki a művirágokat, visszateszik az őzfej helyére a modern képet, a színpad közepére hordják a lecserélt holmikat, amelyek tetején most Tarcali vágja magát vadászpózba.)*

TARCALI: A bűnjelek!

(Függöny)

ACCORDIA KIADÓ

1062 Budapest, Lehel út 3/B

Telefon/Fax: 349-6769

06-30-212-0996

Felelős kiadó *iff. dr. Gerencsér Ferenc* igazgató

Felelős szerkesztő *Gyimesi László*

Tipográfia *Ligetfalvi Zsolt György*

Számítógépes szedés *Malinocski Zoltánné*

Készült a szekszárdi Séd nyomdában

Felelős vezető *Dránovits István* ügyvezető igazgató

ISBN 963 9242 20 9

Most aztán nosztalgiázhatunk:
valaki mindvégig, fáradhatatlanul köztünk járt
a „cuculizmusban”; előívott a pohárkánkból,
előkostolt ételeinkből, gondosan letörölte a
zuzmarát, majd bepillantott ablakainkon,
beleskelődött ágyacskáinkba, ágyneműt
cseréltetett, ha testszagunk csavarta az orrát,
figyelte küldeményeink és figyelmeztetett,
óvott és intett, és tessék, eltűnt, itt maradtunk
árván, csenevészén, tanácstalanul, nélkülük:
Brósz, a szálló gondnoka, maga is parányi
eszköz egy hatalmasabb Brósz mancsaiban,
odalett, hol volt, hol nincs.

Bagi Aranka kiváló írói leleménnyel,
humorral és nagy megértéssel bűvészkedi elő
literátor kalapjából ezt a figurát, hogy
legalább most derüljünk *önfeledten* azon, ami
nem sok mosolyt csalt ajkunkra abban a
korban, amikor brószék *nem feledkeztek meg*
kimondatlan, kimondhatatlan szavainkról sem.

Balázs Tibor

690 FT